



FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

Újfolym

51. szám

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2012. október



Fotó: Devich Réka

ERŐS BÁTORÍTÁSUNK VAN

„Így e két változhatatlan tény által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe. Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya...” (Zsid. 6,18-19)

Gimnazista koromban egyik társamtól hallottam először Radnóti Miklós számomra megrázó erejű versét (Előhang egy monodrámához). Ennek sorai döbbenetes módon mutatják be az ember vívódásait:

„Születtem. Itt vagyok.
Felnőttem. S mire?
Ígérték néked valamit?
kérdeztem egyszer én
magamban még süldőkoromban.
S mindjárt feleltem is:
Nem. Senki semmit nem ígért.
S ha nem ígért, a senki tudta mért.

Szellőtől fényes csúcsra röpít fel a vágy
s lenn vár a gőzt lehelő iszap.”



Az emberi élet reménytelen ígélet nélkül. S az sem tart meg, ha hamis ígéretekkel csapnak be minket. Ha nincs biztos talaj a lábunk alatt, csak vágyaink röpítenek fel, de lenn vár a gőzt lehelő iszap, jön a kijózanító zuhanás és a süllyedés.

Nekünk azonban hatalmas bizonyosságunk van, mert Isten kijelentette ígéreteit számunkra és esküvel erősítette meg azt. **„Így e két változhatatlan tény által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon,...”**

„...erős bátorításunk van nekünk...”
Hatalmas ajándék ez, hiszen erős kételyek, kétségek, bizonytalanságok vesznek körül minket. Isten azonban nem hagy bátorítás nélkül, milyen jó átélni ezt a lelkületet. Nem erre lenne szükségünk nekünk is? Tudniillik,

hogy egymást bátorítsuk? Olyan könnyen ki tudjuk oltani a pislákoló gyertyalángot... Olyan erős kritikát tudunk mondani... Olyan bizonytalan zengést tesz a trombitánk... Nagy lehetőség és komoly felelősség a bátorítás szolgálata. Ne a bizonytalanságot erősítjük egymásban, hanem a bizonyosságot!

„...akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe.” Isten ígéretei, erős bátorítása a menekülteké. Igen, a menekülteké, a megmenekülteké. Hiszen nem mindegy, hogy hova menekülünk, kihez folyamodunk, mibe kapaszkodunk. Mi nem szégyelljük, hogy felismertük elvesztettségünket és a menekülés egyetlen lehetőségét. Sőt ezt hirdetjük mindenkinek, hiszen ebben ragyog fel Isten kegyelmes, sza-

badító, mentő szeretete, és ebben van élő reménységünk. S ez a reménység nem szégyenít meg, sőt minden helyzetben megtartatást jelent nekünk.

„Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya...” Döbbenetes erejű kijelentés ez. A reménység biztos és erős horgonya lelkünknek. Mit jelent ez? A hajók a szárazföldre kötve vannak biztonságban. De a nyílt vízen is a földre kötve, csak hogy akkor nem a láthatóhoz, hanem a láthatatlanhoz. Nekünk is ez a bizonyosságunk. Ez nem bizonytalan reménykedés, hanem biztos és erős. Ennek az ereje, biztossága, biztonsága minden körülmény között megtartatást jelent nekünk. Nincs vihar, nincs erő, ami elszakíthat ettől! Ezért tekinthetünk reménységgel önmagunkra és egymásra is. Így tudunk bátorítani igazán és valódi erővel.

Ezt tették hitvalló eleink is, tanuljunk tőlük és bátorodjon a szívünk. A fentebb idézett költő kortársaként élt Dietrich Bonhoeffer, evangélikus lelkipásztor. Radnóti Miklóst 1944 őszén végezték ki 35 évesen, Dietrich Bonhoeffert 1945 tavaszán 39 évesen, aki barátjának, Eberhard Bethgének szóló, 1944.

augusztus 23-án kelt utolsó levelében ezt írta: „Isten keze és vezetése olyan bizonyos számomra, hogy azt remélem, mindig megőrizve maradok e bizonyosságban. Soha nem szabad kétségbe vonnod, hogy hálásan és boldogan megyek az úton, amelyen vezetnek. Elmúlt életem telve van Isten jóságával, és a bűn felett áll a Megfeszített megbocsátó szeretete.” 1945. április 9-én, hajnalban, a háború közvetlen vége előtt a német vezérkar külön parancsára hajtották végre a halálos ítéletet a flossenbürgi koncentrációs táborban. Ezekkel a szavakkal állt meg a vesztőhelyen: „Ez már a vég, számomra azonban az élet kezdete.”

Ilyen erős és ilyen biztos horgonya lelkünknek a reménység Jézus Krisztus által. Még a haláltól sem kell félnünk, mert tudjuk, hogy Ő maga a feltámadás és az élet. Nézzünk fel Rá és kapaszkodjunk bele az előttünk lévő reménységbe újra és újra! Meg fog tartani és szabaddá tesz bennünket minden körülmény között. Mivel ilyen erős bátorításunk van nekünk, bátorítsuk is egymást minden helyzetben!

Bátorító hittel és szeretettel:

Somogyi Péter
lelkipásztor



FASORI FIATALJAINK: MIT GONDOLNAK ISTENRŐL, HITRŐL, A GYÜLEKEZETRŐL?

„LÉGY HÍV MINDHALÁLIG!”



Nagyobb ajándékot a Földön nem kaphat ember, mint ha élő hitre jut. Emlékszem, amikor sok évvel ezelőtt a Veszprémi Református Nagytemplomban tizenhárom évesen ünnepi fogadalmat tettem. Fehér virágok között, kicsit vacogva, remegve, mert bár közelgett a húsvét, szeles, hideg idő volt. Hibátlanul mondtam a kapott Igét, valahol a szívem mélyén éreztem, itt valami fontos dolog történik, ám nem fogtam fel a jelentőségét.

A konfirmációra való felkészülés egy éve alatt megtanultam számos zsoltárt és dicséretet az énekeskönyvből. Járt érte képeslap, de nem ezért, hanem mert valami belülről erre indított. Jóleső érzéssel töltött el, hogy a zsoltárok eszembe jutottak, mintegy maguktól, a legkülönbözőbb helyeken, ha mentem az utcán, várakoztam a postán vagy leültem egy kicsit, csak úgy, magamban. Abban az évben „megtáltosodtam”, osztályfőnököm és tanáraink elismeréssel állapították meg: egy egész jegyet javítottam a

tanulmányi átlagomon, az osztályfőnököm és tanáraink elismeréssel állapították meg: egy egész jegyet javítottam a tanulmányi átlagomon, az osztály legjobbjai közé kerültem. Ami addig döcögve ment, azt könnyedén teljesítettem. Az istentiszteleteken azonban elelkalandozott a figyelmem. Az elején és a végén odafigyeltem, de közben „álmodtam”. Még nem tudtam, hogy az Igemagvakra nagyon kell vigyázni, egyetlen szemet sem szabad elveszíteni, hagyni, hogy sziklára, útfélre hulljon vagy valamilyen madár felkapja s elvigye. Emlékszem, nagymamám délutánonként mindig a Biblia fölé hajolva láttam. Kérdeztem, hogyan tudja ezt az egyetlen könyvet annyit olvasni, nem unalmas? Nem – felelte szelíden. S mindig hozzátette, imádkozik értünk, ami rám és nővéremre értett. Ma, visszagondolva ezekre a korai évekre, hálás vagyok a nagymamám, a szüleim, a lelkeszek, Nagy Tibor és családja iránt, akik akkor bennünket a hit útján vezettek, tanít-

gattak. Kaptam egy biztonságos ösvényt, még ha nem is tudtam róla, ahova sok évi „kanyargós”, „cikkcakkos” út után volt hova visszatérnem. Az akkor megtanult zsoldárok a szívembe épütek, s minden helyzetben e-

rőt tudok belőlük meríteni. Az Igét, ha hallom, nagy fülekkel figyelek, nehogy egyetlen szó is „leessen.” S ha úrvacsorakor megállok az Úr asztala előtt, kicsit remegek, de nem a hidegtől.

Összeállításunkban a Budapest-Fasori Református Gyülekezet idén konfirmált fiataljait kérdeztük, mit jelent számukra Isten, a hit, a konfirmáció, lettek-e közösségre itt, a Fasorban. Öröm olvasni gondolataikat, hitvallásuk példamutató lehet mindannyiunk számára.

Cseke Hajnalka



Tolnay Lea

Számomra a hit azt jelenti, hogy teljes bizalommal fordulok Istenhez és sohasem kételkedem az Ő szeretetében és teljességében. A Fasor nekem a lelki otthonom, mert kicsi korom óta szüleimmel ide járunk hallgatni Isten Igéjét. Itt növekedik és erősödik az Istennel való kapcsolatam.

Pál Stefánia

Konfirmandus testvéreimmel ellentétben én nem kisgyermekkorom óta vagyok a Fasori Református Gyülekezet tagja. Tízéves koromban keresztem, utána hittanórákra jártam, de csak másfél éve váltam igazán a gyülekezet tagjává. Mivel később csatlakoztam, azt hittem, nekem nehezebb lesz, de mindenki nagyon kedves volt, befogadtak, segítettek mindenben. A gyülekezetben olyan barátokra találtam, akikben a hit hasonlóképpen él, mint bennem, ezért nagyon hálás vagyok. A konfirmáció alkalmával közösen tehetünk bizonyosságot hitünkéről a gyülekezet előtt. Rengeteget tanultam lelkészeimtől és társaimtól egyaránt. Mióta hitemet megerősítettem, az életem teljesen megváltozott. Egyértelműen érzem, hogy Isten vezet engem, vigyáz rám. Döntéseimben mindig segítséget kérek Tőle, és meg is kapom azt, ha igazán figyelek jeleire. Imádkozom, hogy mutassa a jó irányt nekem, és mutassa azoknak is, akik még nem ismerték meg Őt. Kortársaim közül sokan értetlenek, mikor azt mondom, nem vagyok egyedül, Isten segít nekem. Ők sokkal bizonytalanabbak, életüket teljesen máshogy élik, mint mi a Fasorban, de bízom benne, hogy nemsokára ők is megismerik Istent. Büszke vagyok arra, hogy a Fasori Református Gyülekezet tagja lehetek.





Börcsök Fruzsina

Amikor kicsi voltam, a szüleim minden vasárnap templomba vittek. Ez a dolog mára a hétvégém részévé vált. Mivel soha nem jártam más gyülekezetben, nem rendelkezem túl sok tapasztalattal, nem tudom, mások számára mit jelent egy ilyen közösség. Számomra mindig is fontos volt ez a gyülekezet. Szeretek ide tartozni, és szinte csak jó emlékek fűznek ehhez a helyhez, ehhez a közösséghez. Ez a kapcsolat a Fasor és köztem a konfirmációm óta csak még erősebbé vált. Sok barát és kedves ismerős köt ehhez a helyhez, és ami talán a legfontosabb: a hit, amit itt kaptam! Jólesik minden vasárnap megtapasztalni az élő szeretetet. A konfirmációm során is ezt a szeretetet éreztem magam körül, és biz-

tos vagyok benne, hogy ez az alkalom nem csak rám volt nagy hatással. Isten mindannyiunk számára különlegessé tette, és ha viszszagondolok arra, amikor ott álltunk az Ő asztala körül, újra és újra érzem a boldogságot!

Martinecz Nóra

Nagyon szeretek idejárni. Jézus Krisztus nagy családjába tartozhatok, ami sokat jelent. Ezenkívül rengeteg ismerősöm van itt, akivel bármiről beszélhetek. Az idei táborban sok embert megmegismertem, akit eddig nem vagy pedig csak azt hittem, hogy ismerek. Úgy gondolom, itt van a legtöbb barátom és szinte bármiről beszélhetek velük, lelkiekről is. Nagyon örülök, hogy idetartozom. Számomra a konfirmáció a hitnek egy megerősítése: az Istenbe vetett hitem megerősítése. Egy személyes döntés, amelyet nem lehet másra átruházni, egy elkötelezettség Jézus Krisztus mellett. Ő megbocsátja a mi bűneinket, ha tiszta szívből megbánjuk azokat, és elkötelezzük magunkat Őmellette egész életünkre. Lehet, hogy néha megtántorodunk a hitben, de az a fontos, hogy visszatáljunk Őhozá.



Kovács Édua

Számomra a konfirmáció nagyon sokat jelent. Egész életemben arra vágytam, hogy vallást tegyek a hitemről. Ezért választottam azt az Igét, hogy „Légy hív mindhaláláig és néked adom az életnek koronáját.” (Jel. 2,10.) Ez szerintem egy bátorító üzenet. Bátorít arra, hogy legyünk hűségesek Isten felé, és ha ezt megteesszük, megkapjuk a méltó jutalmunkat. Nagyon jó érzés volt a gyülekezet elé kiállni és azt mondani, hogy igen, én református vagyok. „Sajnos” keresztyén iskolába megyek továbbtanulni, ezért nem fogok tudni kiállni a hitemért. De én remélem és hiszem, hogy Isten majd ad még olyan helyzeteket, ahol vallást tehetek az Ő nevére. Örültem, hogy az

osztályomból igen sokan mellettem álltak. Én mindenkinek azt kívánom, hogy legyen erős szíve és tartson ki az Úr mellett!

Pálúr Judit

Hogy miért szerettem a konfirmáció-előkészítő órákat? Elsősorban azért, mert sokat tanulhattunk és énekelhattunk Jézusról. Több kérdésemre választ kaptam az órákon. Másodszor azért, mert volt egy közösség, akikkel szívesen találkoztam minden pénteken, így sokakkal elmélyült a barátságunk. Számomra a konfirmálás megerősítés volt. Örülök, hogy úgy konfirmálhattam, hogy Jézust már korábban a szívembe fogadtam. Az Igeversem, amit ezen az ünnepségen kaptam, azóta is folyamatosan bátorít: „*Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük!*” (2 Kir. 6,16). A választott Igeversem egy imádság, hogy Isten mutasson irányt az életemben: „*Mutasd meg nekem a Te utadat, hogy járhaszak a Te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet.*” (Zsolt. 86,11).

**Bruckner Sebestyén**

A konfirmációs tanfolyamon mellett, hogy Istent jobban megismertem, egy új közösségre is találtam. Mivel péntek délután voltak az előkészítő foglalkozások, már nem kellett az iskolai feladataimmal törődnöm, így jobban tudtam figyelni Isten szavára. Sok olyan barátra leltem itt, akikkel már évekkal ezelőtt is együtt jártam gyermek-istentiszteletre, de most közelebbről megismerem őket. Szívesen maradtunk még az alkalmak után beszélgetni az udvaron vagy hazafelé menet meséltük el egymásnak, kivel mi történt a héten. Számomra nagy öröm volt, hogy ilyen sokan konfirmálhattunk együtt, ez is erősítette a közösségünket. Remélem, minél többekkel találkozom az ifiben és sok közös dolgot csinálhatunk még együtt!

Berzsák Barna

A Fasor számomra egy olyan hely, ahol közösségben lehetek és közben hallhatok Istenről, közelebb kerülhetek hozzá. A most konfirmáltak nagy részét óvodás koruk óta ismerem, gyülekezeti és egyéb egyházi táborokat gyakran töltöttünk együtt, többször szolgáltunk együtt és jó barátokká váltunk. Az a jó ezekben a barátságokban, hogy nem az iskola és egyéb kötelező elfoglaltságok mentén kötöttek, hanem Isten akarta így. Isten az, akit ha nem is látom, de mégis állandóan jelen van az életemben.

**Vitéz Júlia a konfirmandus táborról:**

Én ebbe a táborba nem akartam elmenni, nem éreztem szükségesnek. Úgy gondoltam, hogy minden rendben az életemben. Aztán mégis ott voltam és az igei alkalmak során rádöbrentem, hogy ez koránt sincs így. Úgy éreztem, nekem szól az Ige, sokat gondolkoztam és beszélgettem az életemről, magamról és arról, hogy vajon mit akar üzeni az Úr. Egy hosszabb beszélgetés után tudatosodott bennem... Azt akarja, hogy közelebb kerüljek Hozzá, hogy figyeljek rá, menjek Hozzá, hallgassak Rá.

Így fogok kiteljesedni, tartalmas életet élni. Most úgy érzem, hogy olyan közel vagyok Istenhez, mint még soha! Már biztosan tudom, hogy nem véletlenül történt, hogy ott voltam a táborában. Ő akarta így. Néha Isten a leghetetlenebb helyzetekben szól hozzánk, amikor nem érezzük szükségesnek a Vele való közösséget. Olyankor szinte villámcsapásként ér az Igéje. És érzem, hogy nekem szól, nekem akar üzeni vele. Hiszem és állítom, hogy senki sem volt véletlenül a táborban! Mindenkihez szólt az Úr!



Fotó: Somogyi Péter

A gyerekek meglepetése meglepetése Mészáros János Elek

AMA NEMES HARCOT MEGHARCOLTA

Szeptember 3-án Tahiban csendesnapja volt a Julianna Református Általános Iskolának. Az évnnyitó istentisztelet után így kezdtük a tanévet. Ezen a napon az iskola meglepetésvendége a Csillag születik 2012-es nyertese, Mészáros János Elek volt.

Ugyanolyan szerényen, visszafogottan szállt ki a kocsijából, mint ahogy a műsorban megszokhattuk tőle. Pedig a gyerekek tolongtak körülötte az aláírásáért. Egy csapat iskolással pedig a Férjem a kapuban találkozott. Miért álltok itt? – kérdezi tőlük. – Mert várjuk a János bácsit! Mi rajongói vagyunk! – mondták.

Az előadás helyszínéül János a tábor ebédlőjét választotta. A tanári kar készsége-

sen segített a kissé szűkös helyen 240 gyereket leültetni. Majd rögtön kezdődött is a műsor! Előzőleg úgy állapodtunk meg, hogy kérdésekre fog válaszolni, majd közben énekel nekünk. Az első kérdés felvezetésére elmeséltem személyes élményünket. Mi nem szoktuk nézni a Csillag születik vagy más, hasonló tehetségkutató műsorokat családdal, mert azt láttuk meg, hogy a reklámok miatt rengeteg idő megy el feleslegesen vele. (Megjegyzem, hogy szerintem keresztyén emberként csak úgy érdemes bekapcsolni a tévét, ha előtte imádkozik az ember: Segíts Uram, hogy olyat találhassak, ami hasznos a hitem szempontjából, és ne nézzek feleslegesen vagy rombolóan semmit. Nagy megtapasztalásaink vol-



tak, hogy így gyakran keresztyén filmre, építő, hasznos adásra bukkantunk már. Azonban meg tudtuk nyomni a piros gombot, ha csak haszontalan vagy a hitünkkel éppen ellentétes műsorok kerültek adásba.)

Nos, visszatérve a versenyre, a 2012-es évadot azonban közösen végigizgultuk. Ennek az volt az oka, hogy Férjem látta a kezdő válogatás egy részletét. Ebben bejött a zsűri elé egy szimpatikus férfi, gyönyörű hangon énekelt, majd, mikor megkérdezték, mért van itt, ezt válaszolta: Ha énekelek, remélem, hogy Isten is örömét leli benne. Ekkor szaladt Férjem hozzánk és minden családtagnak mondta: Gyertek, ezt néznetek kell! Halljátok meg, hogy mit mondott! Ettől kezdve szeretjük volna követni a verseny alakulását.

Mi indította Jánost, hogy jelentkezzen a versenyre? – Szerettem volna azokat az értékeket megmutatni, képviselni, amik nekem fontosak. A magyarságom, a népdalok, magyar énekek, magyar opera, a hitem. Úgy tapasztaltam eddig, hogy ez hiányzott ezeknek a tehetségkutató versenyeknek a műsorából. Hosszú ideig úgy is gondoltam, hogy nem illek én oda. Azonban sokak biztatására mégis jelentkeztem. Tisztelem az ottani zsűrit és a műsor szervezőit, mert ha akartak volna, akkor kiejthettek volna. Sokat segítettek inkább.

Végig csodálatosan vallott a hitéről János. Amikor megnyerte a versenyt, akkor is egy bibliai Igeverset mondott, amit aztán a következő héten az összes bulvárlapban olvashattunk: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam”* (2Tim. 4,7.) – eddig tudta elmondani, aztán elsírta magát. Másnap reggel így került Ige az újságokba, mert a befejezést is kikeresték: *„végezetre eltételek nékem az élet koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon...”!*

Hogyan indult el a hitben János? – Temp-



A győzelem pillanatában

lomos, hívő reformátusok voltak a szüleim, nagyszüleim, dédszüleim és akikre csak emlékszünk, mindenki. Én is ott nőttem fel az Alcsútdoboz református templomban a nővéremmel együtt. Gyerekkorunkban volt, hogy csak ketten voltunk gyerekek a gyerekestiszteleten, de mindig ott voltunk. 18 éves koromban lettem presbitere a gyülekezetnek. Ebben is örömmel szolgálok most 42 évesen is! Mikor megnyertem a versenyt, nagy ünneplés volt az RTL Klubnál, aztán másnap a polgármester és a helyi közösség köszöntött. De számomra a legfontosabb az volt, hogy vasárnap feldíszített templomban fogadtak, és ahogyan a gyülekezetben körbevettek és szerettek.

Milyen volt részt venni ebben a versenyben? Hogyan lehet elhordozni a keményebb kritikákat, mikor a tévén keresztül az egész világ hallhatja, és az ellenkezőjét, mikor rajonganak Önért? – Nekem eleinte nagyon furcsa volt, amikor dicsértek, megismernek az utcán, sokan körbevesznek, rajonganak. Én ehhez nem vagyok hozzászokva. Aztán úgy tudtam feldolgozni, hogy rájöttem, hogy nem

is nekem szól. Azokat a dalszerzőket illeti, akiknek a dalait éneklek. A hangomat pedig Istentől kaptam. Én csak átélem az ünneplést, ami tulajdonképpen nem engem illet. A kritikáknak egy részét el tudtam engedni a fülem mellett. Ami nem volt építő, csak költözködni akartak. Igyekeztem meglátni, hogy mi az, amiből tanulnom kell. Igazán az segített a lelkem karbantartásában, hogy a verseny alatt én fizetés nélküli szabadságon voltam, de minden vasárnap hazautaztam, hogy részt vegyek az istentiszteleten. Azt egyszer sem hagytam ki. Ott kaptam erőt és tudtam helyretenni magamban a dolgokat.

Egy-egy válasz után ezt mondta János: No, akkor énekeljünk! Aztán bekapcsolta a CD-lejátszón a kíséretet és gyönyörű hangjával betöltötte a termet. A gyerekek örömmel és csodálva, a felnőttek sokszor könnyes szemmel hallgatták. Énekelte Sancho Panza dalát, a Nézz rám, Istenem című dalt, a Honfoglalásból a Kell még egy szót, a Hazám, hazám áriát, népdalokat, kedvenc énekét az énekeskönyvünkől, a Már keresztmet vállra vettem kezdetűt, és még másokat.

Mikor énekesi adottságáról, zenei táalentumáról kérdeztem, elmondta: – Nem tanultam kicsi koromban zenélni. Felnőtt korban figyeltek fel rám a helyi énekkarban, hogy szép hangom van. 30 évesen iratkoztam be a zeneiskolába. Hamarosan több énekesversenyt is megnyertem. Most szolgálni szeretnék ezzel az adománnyal. Sokfelé hívnak. Jelenleg félállásban dolgozom és majdnem minden napra van meghívásom, melyeknek igyekszem eleget tenni. Nem akarok az életemen változtatni.

Ugyanaz akarok maradni, mint a verseny előtt, csak ameddig kell, addig Isten dicsőségére énekelni.

A gyerekek is több kérdést tettek neki. Például hogy vannak-e állatai? – A házamnál tyúkokat, kakasokat nevelek. Ezek száma azonban nagyon megcsappant, mert amíg a verseny alatt nem voltam otthon, az állomány felét elvitte a róka.

Két gondolattal zárom a rövid beszámolót az előadásról és a kétórás látogatásáról. Egyrészt János facebookoldaláról egy idézettel: „Nekem mindig az a lényeg, hogy mondjon nekem a dal valamit. Így választom ki, ezért énekelem el. Ha nincsen jó szövege vagy nem érint meg, én azt nem tudom elénekelni. Mert amihez én nem tudom magam hozzátenni, nem tudom átélni, azt én nem tudom előadni sem.” Másrészt megköszönjük az Úrnak és Jánosnak, hogy bátran vall hitéről, reformátusságáról, presbiterségéről az egész világ előtt, és így áldott bizonyoságtételt is végez!

Somogyiné Ficsor Krisztina



Fotó: Somogyi Péter

Körzet... munka...

Egy megújuló szolgálati ág, és
ami mögötte van

Már 17 éve annak, hogy egy fontos szolgálati ág megkezdte működését gyülekezetünkben. 1995 végén fogalmazódott meg az akkori vezetésben, hogy a Budapest Fasori Református Egyházközség parokiális területét – amely a VI. és VII. kerület jelentős részét lefedi – kisebb egységekre, körzetekre ossza és ezeket egy-egy presbiterre, hívő testvérré bízta. (Jóllehet ilyen kezdeményezésről már több évtizeddel azelőtt Szabó Imre, gyülekezetünk egykori lelkipásztora is beszámolt.) Egy körzet átlagosan egy utcát vagy utcarészt jelentett, melyet a körzetgazdák rendszeresen látogattak, megismerték az ott lakó egyháztagokat, személyes kapcsolatot alakítottak ki velük, a gyülekezet megnyújtott karjaként ápolták velük az összeköttetést.



HŰSÉGGEL ÁPOLT SZOLGÁLAT

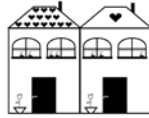
Sokan beálltak akkor ebbe a szolgálatba és többen végzik azóta is hűségesen a missziót. Kellett is a sok munkás, hiszen parokiális területünk körzeteinek száma ma 65. Ennyi kisebb egység szükséges ahhoz, hogy egy körzetre körülbelül 20-25 cím juthasson, és ezeket a felelős körzetgazda végig tudja járni, teljesíteni tudja szolgálatát. Az idők folyamán a feladat jellege is megváltozott. Volt, hogy a körzetmunka jelentős részét az egyházfenntartói járulékok összegyűjtése tette ki, volt, hogy gyülekekezeti híreket vittek a körzetmunkások.

Jelenleg a körzetmunka egyik legfontosabb feladata, hogy gyülekezetünk újságját, a Fasori Harangszót eljuttassa a gyülekezeti tagokhoz. Emellett a körzetgazdák sok körzetben természetesen misztériós feladatokat is ellátnak, személyes kapcsolatot ápolnak a körzetükben rájuk bízottakkal. A szolgálati ágat 12 évig hűségesen vezette és ápolta Bócz Etelka presbiterestvérünk. Idén elérkeztnek látta



az időt, hogy ezt a feladatot a következő nemzedéknek átadja. Ezúton szeretnénk megköszönni szolgálatát, és kérjük Urunk áldását életére és egészségére. Örülünk, hogy a szolgálati ágban tapasztalatával és személyes ismereteivel továbbra is részt kíván venni, biztosítva ezzel a körzetmunka lelki és gyakorlati-tapasztalati hátterének folytonosságát. A munka koordinálását májusban magam, Szécsi Sándor vettem át.

Ezzel párhuzamosan került megrendezésre május 12-én egy körzetgazda találkozó, első lépés kívánt lenni abban a folyamatban, melynek során gyülekezetünk elemzi és újragondolja a körzetmunka küldetését, céljait és eszközeit. Közel 40 körzetgazda tudott jelen lenni az alkalmon, vagy gondolatait, tapasztalatait írásban megfogalmazni azon az együttgondolkodáson, melyen a következő kérdéseket tettük fel: Mik a körzetmunka eddigi fontos tapasztalatai? Mik a körzetmunka alapcéljai? Mik a munka módszertani alapelvei? Kiket szeretnénk elérni? Hogyan kapcsolódik a körzetmunkánk gyülekezetünk missziói munkájához? Hogyan tudjuk összekötni a körzetünket, a körzetmunkát gyülekezetünkkel és más szolgálati ágakkal? Mi az, amit mindenképp el kell végezni egy körzetbejárás alkalmával?



MEGÚJULÓ CÍMNYILVÁNTARTÁS

A válaszok sok helyen kijózanító egyértelműséggel mutatták meg azokat a nehézségeket, amikkel a szolgálati ág jelenleg küzd. Sokan számoltak be körzetükben a személyes kapcsolat minőségének romlásáról, mi több arról, hogy sokan egyenesen visszautasítják a kapcsolatfelfelvételt. Több idősebb körzetgazda jelezte, hogy egészségi állapota miatt le kívánja tenni a szolgálatot, de még nincs helyette fiatal vagy fiatalabb, aki azt átvenné. Megmutatkozott az is, hogy a körzetekhez tartozó címnyilvántartás is megújulásra, megújításra szorul. Nem egyértelmű, hogy milyen alapelvek mentén állnak össze a körzetek címlistái, kik kerülnek rá és kik nem.



LÁTOGATÁS, SZEMÉLYES TALÁLKOZÁS

A találkozón az is nyilvánvaló lett, hogy a körzetek egy jelentős részében a körzetmunka valóban „csak” a Fasori Harangszó kihordására, postaládába dobására szorítkozik. És miért fogalmazunk itt úgy, „csak”? A találkozón résztvevő körzetgazdák egyek voltak abban, hogy a Harangszó kézbesítése az egyik nagyon fontos, de nem egyetlen célja a munkának. Egyek voltunk abban, hogy ennek valóban kézbesítésnek, azaz szó szerinti kézbe adásnak kellene lennie, mely első lépés a személyes kapcsolatfelfételben. Ezáltal gazdagodhatna gyülekezetünk hirmondója még egy fontos funkcióval: a személyes odafordulás, a bemutatkozás és kapcsolatfelfétel eszköze lehetne a körzetgazda kezében. Negyedévenként módot adhatna arra, hogy a körzetgazda felkeresse körzetét és személyesen érje el az ott élőket, megkérdezze, hogy vannak, hívogassa őket a gyülekezeti alkalmakra, és ha úgy hozza a helyzet, bizonyosságot tegyen az Úrjézusba vetett személyes hitéről. A körzetgazdák abban is egyetértettek, hogy



szükség van a körzetmunkában a presbitérium minél nagyobb arányú jelenlétére is. Nem feltétlenül körzetgazdai szolgálattal, hanem sokkal inkább a körzetlátogatásokon, személyes beszélgetéseken történő időnkénti részvétellel. Ezzel együtt az is megfogalmazásra került, hogy a legáldásosabb munkamenet az lenne, ha három személy felelne egy körzetért: két körzetgazda (egy tapasztaltabb és egy fiatalabb testvér, akik együtt végeznék a körzetbejárásokat), valamint egy presbiter.

Látjuk tehát, hogy a szolgálati ág vezetőinek sok újtó és pontosító munkát rendelt ki az Úr idén őszre. Az év előttünk álló ré szének lesz a feladata, hogy a gyülekezeti számítógépes tagnyilvántartást úgy alakítsuk ki, hogy annak segítségével egyre pontosabb és naprakészebb körzetlistákat tudjunk a körzetgazdák kezébe adni. Szintén előttünk áll, hogy összehangoljuk munkánkat a többi szolgálati ággal, például a most induló diakóniai misszióval vagy az

autószolgálattal. Szintén komoly feladat lesz új körzetgazdákat találni a jelenleg üresen álló körzetekbe, illetve oda, ahol idősebb testvéreink jelezték, hogy át kívánják adni a szolgálatot. Reménység szerint ezekről a folyamatokról a Harangszó következő, téli számában már részleteiben be fogunk tudni számolni.

Kérjük közösen Urunk áldását erre a szolgálati ágra is. Adja, hogy gyülekezetünk még inkább világító lámpás lehessen környezetében, e misszió segítségével még inkább ki tudjon lépni saját falain túlra, hirdetve ezzel is a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot.

Szécsi Sándor

Aki érdeklődik a szolgálati ág iránt, vagy úgy érzi, hogy az Úr arra indítja, hogy bekapcsolódjon a körzetmunkába, kérjük, keresse Szécsi Sándort a következő e-mail címen: szeccsisandor@gmail.com

Megkezdődött a kert felújítása



Kis templomkertünket a centenárium alkalmából az élő gyülekezet új formában használható életterévé, templomunk, gyülekezeti házunk kitágított, külső közösségi terévé szeretnénk formálni, ahol jó idő esetén a szép díszkert ad keretet kinti rendezvényeknek, csoportos vagy páros beszélgetéseknek, egyéni csendességnek. Berzsák Zoltán presbiter testvérünk és csapata olyan tervet készített, amely mindezt az építészet, kertépítészet nyelvére fordítva együttes megoldást kínál mindezekre. Az építkezés megkezdődött, és november végéig remélhetőleg befejeződik. Költségeit egy kifejezetten e célra szánt adományból fedezi a gyülekezet.

ÖRÖMHÍR A FASORBAN

IGEHIRDETÉS SOROZAT

2012. október 15–19.,
18 órai kezdettel

HINNI TANÍTS URAM!

címmel

a fasori református templomban.

(VII., Városligeti fasor 5.)

Igét hirdet:

SIPOS ABA ÁLMOS

református lelkipásztor

(Budapest-Békásmegyer)

Az alkalmak alatt gyermekmegőrzést biztosítunk
(óvodásoknak és kisebbeknek, hely: Új Teremtés terem, udvarban hátul).
Iskolásoknak gyermekevangelizációt tartunk (hely: Szabó Imre terem).

Hétfő: József, akit Isten megkülönböztetett! *Hinni taníts Uram az ígéret idején!*
1Móz 37, 1–11

Kedd: József, akiről elfeledkezett Isten?
Hinni taníts Uram a kilátástalanság idején! 1Móz 37, 12–36

Szerda: József, akit megkísértett az Ördög! *Hinni taníts Uram a kísértés idején!*
1Móz 39, 1–20

Csütörtök: József, akit Isten felemelt! *Hinni taníts Uram a jólét idején!*
1Móz 41, 37–52

Péntek: József, aki képes volt megbocsátani! *Hinni taníts Uram az elengedés idején!*
1Móz 50, 15–23

MINDENNEK RENDELT IDEJE VAN

Új helyszínen, a volt Janikovszky Éva Iskola Rottenbiller utcai épületének egyik szintjén kezdődött meg a tanítás szeptembertől a Julianna Református Iskola felső tagozatos diákjai számára. A nyolc új tanterem bérlése azonban nagyon megterheli a fenntartót. Horgos Vilmos igazgató tájékoztatása szerint tárgyalások folynak a VII. kerületi vagyonkezelő szervezettel arról, hogy a 2013/14-es tanévtől kedvezőbb feltételekkel kaphassák használatba az épületrészt.

Mintha most újra meg kellene állni! Lélegzetet venni, s kutatni, mi Isten útja! Horgos Vilmos beszámolóját hallgatva az jutott eszembe, az év eleji öröm és nekilendülés után a várakozás ideje jött el. Ahogy a Prédikátorok Könyve 3. részének versei mondják: *„Mindennek rendelt ideje van és ideje van az ég alatt minden akaratnak... Ideje van a keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak... Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. Mindent szépen csinált az Ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csakhogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, a mit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindig.”*

Múlt év vége óta készülődött és örvendezett a Fasori Református Gyülekezet, hogy új épületrészekkel bővílhet a Csipkebokor Óvoda és a Julianna Református Iskola is. Az államigazgatás magas rangú vezetői vették pártfogásba mindkét intézmény ügyét, s a VII. kerületi önkormányzatnál is támogatták. A tavasz a gyarapodásról, fejlődésről szólt. Az iskola ígéretet kapott arra, hogy 40 millió forint pályázati pénzből felújíthatja az ebédlőt és a tornatermet. „Sajnos a nyáron semmilyen munka nem kezdődött el, ugyanis épp a pályázatok elbírálásának idején távozott székéből az az államtitkár, aki végig szívén viselte a Julianna Iskola és az óvoda sorsát” –

mondta Horgos Vilmos. A pályázat „megrekedt” az államigazgatás útvesztőiben, egyelőre nem lehet tudni, hogyan döntenek róla. Szó volt arról, hogy az iskola kedvezményes áron juthat egy nagy buszhoz, ám a megállapodás e téren is várat magára. A Juliannáról, a Csipkebokor Óvodáról, s más eszközbeszerzésről is ősszel kezdődnek tárgyalások, az iskola vezetése felvette a kapcsolatot az Emberi Erőforrások Minisztériumával és Szászfalvi László volt államtitkárral, hogy egyenesse az intézmények ügyét.

Mindenki nagy örömeire változatlan létszámmal vág neki az iskola az idei tanévnek, mintegy 240-250 kisdíkkal. Azok helyébe ugyanis, akik elmentek, újak jöttek, idén először két húsz fős ötödik osztály indult. A tanári karból hárman távoztak: egy kolléganő nyugdíjba vonult, egy gyermeket vár, harmadikuk pedig új pályán próbálja ki képességeit. Az új pedagógusok megtalálása során is érzékelte Horgos Vilmos, hogy Isten alakítja a történeteket. Megállapodott két tanárral, hogy munkájukat ősztől itt folytatják, ám egyikük inkább egy külföldi állásajánlat mellett döntött, a másik kolléga családi okok miatt mondta vissza a szerződést.

„Azt tapasztaltuk, minden másképpen alakul, mint ahogy tervezzük, keresztülhúzza az emberi számításokat Isten, az történik, amit Ő akar vagy enged” – fogalmazott. Ha a várt támogatások nem is érkeztek meg, az is-

kola vezetése bízik abban, hogy a szeptemberben elbírálandó módszertani pályázatokon nyernek plusz forrásokat a pedagógiai program megújítására. „Negyven-ötvenmillió forintba számítunk, amelyből fedeznénk az erdei iskola következő két évének költségeit, anyanyelvi tanárt alkalmaznánk az angol nyelv oktatására és sportprogramokat finanszíroznánk, például úszás-, tenisz-, asztalitenisz-oktatást és focisulit” – számolt be az igazgató a tervekről.

Újdonság, hogy a Juliannában szeptembertől – amennyiben megnyerjük a pályázatot – új pedagógiai szokások keretében folyik majd a keresztyén életre nevelés. A világ 17 országában alkalmazott, az egyéni felelősségre és a keresztyén életelvek szerinti gyakorlati élet megvalósítására alapozó programot Magyarországon mindössze néhány tanintézményben valósítják meg, a Julianna tehát élen jár a kezdeményezésben, ami új karaktert adhat neki.

„Ez a program úgy ért bennünket, mint a bumeráng” – mondta Horgos Vilmos, amivel arra utalt, hogy a helyes életvezetésre való oktatással először három-négy évvel ezelőtt találkozott. Akkor mesélt róla neki egy szakember, de azt, gondolta, alaposabban körbe kell járni. A következő évben a módszertan hazai terjesztői ismét küldtek meghívót az iskolának, képviseltesse magát valaki az előadáson, hallgassa meg, miről van szó. Az igazgató két kollégáját küldte, akik lelkesedve jöttek vissza és javasolták annak mihamarabbi alkalmazását.

Idén másik négy pedagógus tanulmányozta a módszert, négyen négyféle személyiség négyféle gondolkodással, ám egységesen mellette szavaztak, így az iskola a pályázatba beletette az ehhez szükséges anyagi forrásokat. Horgos Vilmos a pedagógiai elv működésére egy erről szóló könyvből említett

példát. A szerző arról számolt be, hogyan lehet a gyermekeket felelősségre tanítani anélkül, hogy a kötelességet terhesnek éreznék és igyekeznének lerázni magukról. A könyv külön tárgyalja, hogyan tudnak eredményesek lenni, minden helyzetből kihozni a maximális legjobbat úgy, hogy közben nem gázolnak másokon keresztül – mint az a világra jellemző – hanem Isten akaratának engedelmeskednek.

A gyermekek megtanulnak tervezni, célokat kitűzni, meghatározzák, hogy azokat hogyan tudják elérni, s úgy megvalósítani, ahogyan azt Isten rendelte.

A kötet írójának hét gyermeke van és azt szerette volna elérni, hogy egyikük művelje a kiskertet. Megmutatta neki a földdarabot, s azt mondta neki: ennek a kis kertnek szeretném, ha te lennél a felelőse, beültetnéd növényekkel, naponta öntöznéd, ápolnád, hogy úgy nézzen ki, mint a szomszédé. Ennél többet nem mondott, nem szabta meg, nem adta parancsba, hogy mit és hogyan tegyen. Ha segítségre kell, szólj – biztatta fiát.

Reggel elment otthonról és amikor este hazaért, látta, a kiskert olyan, amilyen volt. A szemetet nem takarították el, a földet nem készítették elő megmunkálásra. Másnap se történt semmi, de nem tett szemrehányást az apa. Türelmesen várt. Amikor a harmadik nap délutánján azt tapasztalta, hogy a kert még mindig rendezetlen, megkérdezte a fiát: ez a te feladatod, mi a baj, hogy nem fogtál hozzá? A fiú elsírta magát, azt mondta, nem tudja, hogyan kell csinálni. Ekkor megmutatta neki, szép rendben, együtt kezdtek hozzá, s megismételte: ha bármilyen segítség kell, szóljon.

A fiút soha többé nem kellett figyelmeztetni, önként és örömmel ápolja azóta is a kertet és élvezi, hogy ő a gazdája.

Cseke Hajnalka

A L E G U T Ó B B I H A R A N S Z Ó

- **Május. 6.:** Fasori zenés áhítaton a Pasaréti Gyülekezet Palló Imre Énekkara lépett fel
- **Május.12.:** Hangversenyt adott az Ewald Rézfúvós Kvintett
- **Május. 19.:** Missziói csendesnapot tartottunk szolgálók részére Közös teherhordozás címmel
- **Május. 20.:** Felnőttek és fiatalok konfirmációi ünnepe
- **Május. 26.:** Gyülekezeti kiránduláson vehettünk részt Nagyszénásra
- **Május. 23–25.:** Pünkösdi előkészítő sorozat
- **Június. 2.:** A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ) focikupáján vettek részt gyülekezetünk tagjai
- **Június. 3.:** Az óvodásaink ballagtak a Csipkebokor Óvodából az istentisztelet keretében
- **Június 3.:** Fasori zenés áhítaton Solymári Tímea gitárművész lépett fel
- **Június. 4–8.:** Magyar-holland testvérgyülekezeti csendes hét zajlott Biatorbágyon
- **Június. 9.:** Csendesnapot tartott a Julianna iskola Tahiban, Isten Táborában
- **Június. 17.:** Tábornyitó gyülekezeti nap volt Tahiban
- **Június. 24.:** A Julianna iskola tanévzáró istentiszteletét tartottuk, és a 8. osztályosok ballagását
- **Június. 25–30.:** A konfirmandusok hete zajlott Isten Táborában
- **Július. 2–7.:** Gyülekezeti csendeshét volt Tahiban
- **Július. 7.:** A Károli Gáspár Református Egyetem templomunkban tartotta doktori avató ünnepségét
- **Július. 9–14.:** A kisebbek kincskereső táborban voltak Tahiban
- **Július. 16–21.:** A nagyobbak kincskereső táborban voltak Tahiban



Tábortűz a konfirmandusok táborában



Némethné Bodnár Márta lelkipásztor férjével

HARANGSZÓ TÖRTÉNET

- **Július. 23–28.:** Ifjúsági csendeshét zajlott Tahiban
- **Augusztus. 5.:** A Kántorképző záróhangversenye hangzott templomunkban
- **Augusztus. 6–11.:** Fasori fiatal házaspárok házassággyógyító hete volt Vajtán
- **Augusztus. 22.:** Megkezdődött templomkertünk átépítése és az akadálymentesítés kiépítése
- **Szeptember. 2.:** A Budapest-Fasori Református Kollégium tanévnyitó istentisztelete
- **Szeptember. 2.:** Fasori zenés áhítat keretében Kovalszki Mária zongora- és Pusker Júlia hegedűművész adott hangversenyt
- **Szeptember. 3.:** A Károli Gáspár Egyetem templomunkban tartotta tanévnyitó ünnepségét
- **Szeptember. 9.:** Táborzáró hálaadónap volt Tahiban
- **Szeptember. 9.:** Elindult az új „Kereszt-kérdések” tanfolyam, sorozat
- **Szeptember 9.:** Bemutatkozott gyülekezetünkben Némethné Bodnár Márta lelkipásztor, aki a Fasorban tölti 6. évi teológusi szolgálatát
- **Szeptember. 15–16.:** A Kulturális Örökség Napján idegenvezetés szolgálata templomunkban - Pálúr János orgona hangversenyével
- **Szeptember 16.:** Gyülekezetünk énekere az Ars Sacra rendezvénysorozat nyitó hangversenyén a református kóruszenét képviselte a Szent István Bazilikában, Zombori Dóra és Székely Gábor vezényletével.
- **Szeptember. 17–21.:** Hitmélyítő evangélizációra felkészítő hét
- **Szeptember. 29.:** Női csendesnap *Elég néked az én kegyelmem* címmel Zila Péterné, Karácsonyi Violetta és Somogyiné Ficsor Krisztina szolgálatával
- **Szeptember. 30.:** Közös bibliaóra a Baba-mama kör szolgálatával, Somogyi Péter lelkipásztor ige-szolgálatával



Pusker Júlia és Kovalszki Mária



Ovodásaink az Úr asztala előtt



Pieter Teeuw lelkipásztor
Igét hirdet a fasori szószéken (baloldalon)
- a tolmácsolásban Szécsi Sándor segített

Épültünk, hogy tovább építkezhessünk

Negyedik holland-magyar csendeshét

A papendrecht-i és a fasori gyülekezet közötti kapcsolatot 2012 júniusában Biatorbágyon ott folytattuk, ahol 2010 szeptemberében Papendrechtben abbahagytuk: az „építkezésnél”. 2010-ben a papendrecht-i gyülekezet vendége volt a fasori szolgálók küldöttsége. Akkor a csendeshét biblíatanulmányozásának témája Nehémiás könyvének válogatott fejezetei voltak. A harmadik közös csendeshetünkéről készült akkori beszámoló azzal zárult, hogy „Jeruzsálem falán dolgozni nagy öröm”.

Annyira nagy öröm, hogy nem is akartuk abbahagyni és alig vártuk a folytatást, amelyre 2012. június 4. és 11. között került sor Biatorbágyon, majd itt a Fasorban, Budapesten.

A résztvevők kiválasztása során magyar részről ismét a szolgálati csoportok vezetői kaptak megszólítást. A 37 szolgálói csoport, területfelelős 12 főt delegált, így a tolmácsokkal és lelkészeinkkel együtt a Fasor részéről 18-an vettünk részt a csendeshéten. A konyhán két testvérünk (Toronyi Oszkár és felesége, Zsuzsa) vállalt szolgálatot.

A 12 fős papendrecht-i csapatban három visszatérő vendéget köszönhetünk, és nagyon örültünk annak, hogy ezúttal négy házaspár érkezett, köztük a gyülekezet egyik lelkésze, dom. Pieter Teeuw és felesége.

Az előzetes tervektől eltérően az igei szolgálatot a héten Végh Tamás, Pataki András és Pieter Teeuw lelkészek látták el. Az első napon megtartott két előadása után Somogyi Péter lelkipásztornak családi okok miatt vissza kellett térnie Budapestre.

A délelőtti szolgálatok témája válogatott Igék alapján az Isten országának építése volt (Ef. 2,11–22, Júdás levele, 1Pét. 2,1–10, Zsid. 3,1–6): hogyan épülhetünk be élő kövekként a gyülekezetbe. A témának a 2010. évi előzmények után aktualitást adott a templomunk fennállásának 100. évfordulójára való készülés, hiszen 100 éve itt nagy építkezés zajlott fizikai értelemben. A lelkipásztorok előzetesen csak az igehelyeket kapták meg, de szolgálatuk külön összehangolására nem volt módjuk. Ennek ellenére azt tapasztaltuk a hét során, hogy az előadások kiegészítették egymást és kerek üzenetté formálódtak. Az esti sorozat alapjául Jónás könyvének fejezetei szolgáltak. A délutánok során három tematikus előadást hallottunk: a Biatorbágyi Belmisszió immár 55 éves történetéről, a

tematikus előadást hallottunk: a Biatorbágyi Belmisszió immár 55 éves történetéről, a papendrecht gyülekezetben folyó, nagyon szervezett diakóniai szolgáltról és a homeopátiás szerek alkalmazásának veszélyeiről. Mind a három téma nagy érdeklődést váltott ki a résztvevőkből. A magam részéről nagy örömmel hallottam, hogy milyen odaadással támogatja a holland gyülekezet pszichopasztorációs csoportja az elesetteket, betegeket, lelki válságban lévő testvéreket, sőt adott esetben a gyülekezeti körön kívüli rászorulókat is, nagy terhet véve le ezzel az elsősorban Igével szolgáló lelkészek válláról.

A hét során többen kilátogattak a Fasorból egy rövid időre Biatorbágyra, hogy ha csak 1-2 órára is, de részesei legyenek a csendeshétnek és néhány igei morzsával gazdagodjanak.

A csendeshetek lezárásaként rendszeresen sorra kerülő úrvacsorai alkalom megtartása a szervezés idején még kérdés volt, ismervé a holland gyülekezet miénktől eltérő gyakorlatát (évente csak négy alkalommal vesznek úrvacsorát), de szép bizonyítéka volt összetartozásunknak, hogy minden résztvevő élt a lehetőséggel.

Péntek délután Budapestre visszatérve holland testvéreink megismerkedhettek a fasori templom épületével, történelmével és építészeti érdekességeivel. A 12 vendéget nyolc vendéglátó (család, gyülekezeti tag) fogadta be a további 3 éjszakára, és ők vállalták a szállítást a különböző helyszínekre is. Így például szombat reggel a Keleti pályaudvarra vagy mindjárt Gödöllőre, ahol a királyi kastély megtekintésére volt lehetőségünk. A koronázási hétvége színes programjába csöppentünk és a színvonalas idegenvezetés nyomán sok ismerettel gazdagodtunk. A helyi református gyülekezet jólesően hívős gyülekezeti termében fogyasztottuk el szerény szendvicsebédünket és a termoszban magunkkal hozott elmaradhatatlan kávé.





Délután került sor a Fasorban a gyülekezettel közös palacsintavacsorára. A fasori testvérek hihetetlenül változatos formában és a várakozáson felüli mennyiségben sütötték és hozták el palacsintáikat. Itt mindazoknak volt lehetőségük találkozni a holland vendégekkel, akik a hét során más módon nem kerültek közvetlen kapcsolatba velük. Sok kisgyermek is velünk lehetett és láthatóan minden szinten eleven volt a kommunikáció.

A vasárnapi istentiszteleten Pieter Teeuw lelkész szolgált közöttünk az Ézsaiás könyve 49. fejezetéből vett Ige alapján. Azóta is gyakran jut eszembe a bátorítás: „*Ímé, az én markaimba metszettek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.*” (Ézs. 49,16).

Aznap délután a Julianna Iskola tornatermében gyűltünk össze „morzsaszedegetésre”. Talán a helyszín nem volt különösebben meghitt, de a megszólalások mély érzelmekről tanúskodtak. Az egyik megszólaló vendég a maga számára a legnagyobb kérdésnek azt tartotta, hogy hazatérve vajon hogyan tudja majd átadni ennek a hétnek a hangulatát és az Úr jelenlétének meg tapasztalását úgy, hogy abból semmi el ne vesszen. A kedves idős Ton néni pedig elmondta, hogy egyenesen Hollandia királynőjének érezte magát a vendégszerető fiatalok, Kiss Hajni és Bánhidai Csilla között, annak ellenére, hogy a nyelvi nehézségeket többek között a Google fordítóval sikerült áthidalni.

A Torbágyon töltött néhány nap áldott beszélgetései csoportokban és azokon kívül, valamint a gyülekezet önkéntes segítőivel formálódott kapcsolatok nagy ajándékot jelentenek mindannyiunknak. Nem csak a holland-magyar kapcsolatok erősödhettek, de a magyar-magyar testvéri közösség is mélyülhetett a hét alatt. A szilárd, teherbíró fal épülése is csak így remélhető: egymás megismerésén és személyre szabott támogatásán keresztül, hogy mindannyian az Úrtól meghatározott helyünkre kerülhessünk. Hálások vagyunk tolmácsainknak, Szécsi Sándornak és Mérges Beátának, akik fáradhatatlanok voltak egész héten abban, hogy a nyelvi különbözőség ne jelenthessen akadályt a testvéri közösség épülésében.

Az Úrra tekintve, reménységgel várjuk a folytatást. Kívánjuk, hogy a két gyülekezet vezetői kapjanak a mi Urunk Jézus Krisztustól jövő bölcsességet a további célok megjelölésében, hogy Ővele megegyező akarattal mehessünk tovább a sok évvel ezelőtt megkezdett úton.

Lux Éva

Makkai-díjat kapott Magai Margit

Gyülekezetiünk presbitere és gyermekmunkása, a Bethesda Kórház munkatársa, Magai Margit kórházpedagógus a református egyház legmagasabb pedagógiai kitüntetését, a Makkai Sándor-díjat vehette át szeptember 8-án, a mosdósi kórházban. Magai Margit munkáját, szolgálatát Bölcskei Gusztáv püspök, a Zsinat lelkeszi elnöke méltatta. Az alábbiakban – áldást kérve presbiter testvéreink életére, további szolgálatára – ezt idézzük.

Magai Margit 1994 óta dolgozik a Bethesda Gyermekkórházban, ahova az újraindulás időszakában néhai dr. Dizseri Tamás főigazgató hívta, hogy katechetikai, pedagógusi munkájával segítse az egyházi intézményé válás folyamatát és a gyógyító munkát. Kaposvárról érkezett, ahol a megyei könyvtárban dolgozott végzettsége szerint általános iskolai tanár és könyvtárosként. Hozta magával a kaposvári lelkészcsaládjának református szemléletét, egyháza iránti elkötelezettségét, és a gyermekek szeretetét. Az Ilka utcai épületünk egykori onkológiai osztályán azonnal mély vízbe került. Azóta mindig a krónikusan beteg, legelesettebb (nemegyszer haldokló betegek), később az epilepsziás, majd a pulmonológiai betegek, újabban pedig a balesetben sérült, kómából ébredező, valamint pszichés problémákkal küzdő gyermekek között végez pedagógiai, katechetikai munkát.

A betegség melletti pedagógusi munka különlegességét az adja, hogy benne alkalmazkodni kell az orvosi-ápolói feladatok elsőségéhez, valamint a gyermekek állapotához. Mindez gyors helyzetfelismerést, hatalmas türelmet és a háttérbe húzódni tudás képességét kívánja meg művelőjétől. Ugyanakkor szükség van a kapcsolatteremtés ügyes praktikáira, hogy a betegségről, a fájdalomról, az otthon vagy a szülő utáni vágyakozás



szomorúságáról el tudja terelni a figyelmet. A kórházpedagógia művészete abban áll, ahogyan a betegség helyzeteiből képes megformálni a megküzdés módját, értelmes célokat, türelmet, kitartást, csupa olyan erényt, amelyek egyébként is a nevelés céljai volnának. Mindezt Magai Margit munkája mutatta meg nekünk. Évtizedes hűséggel jár-

ja körbe minden nap a kórtermeket, beszélget minden egyes kis beteggel és családjával, segít a tanulásban, játszósobai foglalkozásokat szervez. Meg kell említenünk tábor szervezői tevékenységét. Számos onkológiai, később epilepsziás és izombeteg gyerekeknek szóló tábort szervezett, nyaranta legalább hármat. Ugyancsak évek óta szervez klubot epilepsziás fiataloknak.

A pedagógusi munka mellett összefogja az önkéntes munka szálait az Ilka utcai részlegünkben.

A Bethesda gyógyító közösségének magjához tartozik, aki maga is alakítja kórházi közösségi életet, közösségi program elképzelhetetlen nélküle. A kórház hitéletének is aktív részese.

Többször volt részvevője előadója hazai és külföldi ilyen tárgyú konferenciáknak, előadott a témában gyermekgyógyász konferenciákon is. Legújabb bibliodráma képzésen vesz részt.

Forrás: www.bethesda.hu

TÁBORZÁRÓ

Kedves Testvérek!

Istennek hála, hogy az Ő kegyelméből békésen és áldott együttlétben lezajlottak a nyári heteink.

Nyikos András gyülekezeti hetével kezdődött Isten Táborában az idény. A gondnoki feladatokat Parti Ferenc látta el, a többi szolgálat ők állították ki. Azt követte a konfirmandushe-tünk. Somogyi Péter lelkipásztor vezetésével a 23 fiatal és 4 ifis segítő háttérszolgálatát Járasi Sándor gondnokságába 7 szolgáló biztosította.

A családos hét 50 résztvevővel, Végh Tamás lelkipásztor vezetése alatt, Kis Jenő gondnokságával és 12 szolgáló jelenlétével telt. Vidám, testvéri hangulat, gyerekzsivaj és jó meleg jellemezte. Áldott alkalmakban voltak együtt. Isten jelenléte érezhető volt.

Kiskincskereső-táborunkon 39 gyermek Demeter Zsófia (Zsó) vezetésével vett részt. A háttérszolgálatban 17-en munkálkodtak magam, Vitéz András gondnokságával. Rekkenő hőségben, sok medencézéssel, énekléssel, igei alkalmakkal voltunk együtt. Nagyon vidám, jó hangulatú, áldott hét volt. Zsó néni minden reggel áhítattal indította a napot, amiből sok erőt merítettünk a napi feladatok elvégzéséhez. A délelőtti énekléssel, igei alkalommal, majd csoportfoglalkozásokkal telt. Ebéd után postagalamb jött a napi postával, kincs-keresés, majd csendespihenő következett. A délutáni foglalkozásokat foci, ügyességi játékok és medencézés követte. A vacsora és fürdés után közös áhítat, majd házanekénti áhítat és lefekvés történt. Külön köszönöm

A Fasoron kívüli vendéghelek:

- Pauler Péterék töltöttek 3 áldott napot a Gödi Gyülekezettel Isten Táborában.
- A Csepeli Gyülekezet rendezett ifjúsági hetet Vitéz Bálint gondnokságával.
- A 16. kerületi kamarakórus töltött gyakorló hétvégét táborhelyünkön.

az Úrnak és a hét szolgálóinak munkájukat és azt az egyetértést, amit emberek nem tudnak munkálni saját erejük által. Ez a hét a békesség szigete volt. (Azért írom ilyen részletesen, mert ezen a héten szolgáltam és mindezt a saját bőrö-mön tapasztaltam.)

A következő hét a nagy kincskeresők hete volt Dévai-Józsa Gábor vezetésével. Résztvevői

Köszönjük azon Testvérek munkáját, akik kijöttek szombatonként a hét utáni takarításban segí-dekzni.

Köszönjük a konyhán dolgozó Testvéreknek, hogy mindig volt mit az asztalra tenni és azt ki is tették. Hálát adunk érte! A konyhán szolgáló Testvérek:

*Szőllőssy Emőke, Ölvedi Enikő, Szilágyi Eliza,
Sohár Márta, Hartmann Zsuzsa, Börcsök Hilda,
Nyikos Viktória, Sebestyén Helga,
Fekete Erzsébet, Toronyi Zsuzsa,
Bruckner Szilvia, Tárca Edit, Lux Ferenc.*

A vihar tördelte fáink eltakarításában Farkas Zoltán és munkatársa segítkezett. Köszönet érte!

létszám 34 fő és 15 szolgáló volt. A gondnoki feladatokat rendhagyó módon Literáti Zoltán és Demeter Zoltán megosztva végezték. Áldott, bé-kés és meleg hét volt. A hét rendje hasonlóképpen telt, mint az előző, csak nagyobb gye-rekekkel.

Ezt követte utolsó hetünk, az ifjúsági hét. Pat-taki András és Bruckner László vezetése alatt, Lux Ferenc gondnokságával 30 fiatal volt együtt. 14 szolgáló segítette munkájukat. Áldott igei alkalmakban, sok zenélésben, játékban lehetett részük. Jávor Attila röplabda-felszerelése nagyon népszerű volt, a mozgás kitöltötte az alkalmak közötti időt. Az esti áhítat után egy-egy komoly film került levetítésre.

Istennek hála, hogy mindez megvalósult!

Vitéz András táborgondnok



Csendes emlék Tahiról



...Egy szó sem jó az én nyelvemre,
Mit előbb ne tudtál volna te...

Már télen elhívást éreztem, hogy most már mi is, az egész család együtt elmenjünk bátran csendeshétre Tahiba. A nagy várakozás már a megérkezésünk első fél órájában igazolást nyert: én innen nem szeretnék hazamenni! Folytathatnám: nem úgy szeretnék hazamenni, ahogy érkeztem! „Mert az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinek útai, és minden ösvényeit ő rendeli” (Péld 5,21).

Véghe Tamás közvetlen, lelkes és mélyreható előadásai mindenkit magával ragadtak, a hétre egy Dávid-sorozattal készült. „Az elhívott ember”-től indulva (1Sám 16,1–13) „A bűnös ember”-en át (2Sám 11, 1–27) következett „A leleplezett ember” (2Sám 12, 1–13), majd a magam részéről megrendülve érkeztünk el „A kegyelembe fogadott ember”-hez (Zsolt 32,1–5). Új életünk reményében hangzott az Ige „Az engedelmisségben járó ember”-ről (Zsolt 51,6,12–14). A testvérek közül mindenkire szólt, kinek első, kinek többedszeri olvasásra, magyarázatra. Az igehirdetéseket követően a csoportbeszélgetéseken együtt imádkoztunk, örültünk, sírtunk a hozzá szólásokon.

Mondhatom, hogy sokunkat nemcsak elgondolkodtattak a hallottak, de imádsággal fordulatot is jelentettek életünkben.

Délutánonként mély, élő hittel teli előadásokat hallgathattunk: első nap Csuka Tamásné a börtönmisszióról, másnap Székely Tamás választékos, mély, őszinte és humoros előadásmódja rögzös életútjáról sok gondolkodni valót adott. A szép Holtai Margit néni, aki a hívő életéről beszélt, szavai ezek: „Isten, aki a vágyat munkálja, Ő is fogja azt betölteni.” (A kerti beszélgetés alatt a szél is feltámadt, hogy halljuk egymást, egyre közelebb ültünk hozzá, ez még meghittebbé tette az alkalmat.) Julika néni, Tamás bácsi felesége, az Isten iránti elkötelezett szeretetben járó, gyakorlatias életéről tartott előadást és beszélgetést. Őhöz és Tamás bácsihoz bármikor bármilyen kérdéssel fordulhatunk és tettük is ezt. Istennek legyen hála és köszönet őértük! Utolsó nap „A vezetett ember”-ről hangzott az Ige (1Krón 17, 1–27) úrvacsorával. Olyan jó, hogy hazatérve folytatódott az üzenete és a mai napig él bennünk, és tudunk vele mindannyian élni, beszélni, énekelni!

A hét folyamán az Úr segített elcsendesülnöm és csak Őrá figyelnem. Segített letennem azokat a berögzött gondolatokat, amelyekkel problémáinkat a magam erejéből akartam eddig megoldani.

„Jól látod minden utamat,
Érted minden dolgomat,
Egy szó sem jó az én nyelvemre,
Mit előbb ne tudtál volna te...”

(139. énekünk)

Napi Igénk ez, amikor leírom mindezt:
„Bizony végbe viszi, ami felőlem elrendel-
tetett, és ilyen még sok van ő nála”
(Jób 23,14). Időnként az Úr megenged dol-
gokat, máskor épp Ő tervezi el őket. Amikor
megértettem, hogy Isten valamit kiszabott
rá, azt is megváltotta, hogyan lássam
azt. Övé a dicsőség!
Érezhető volt a hétre való lelki felkészülés
mind az Igével szolgálók, mind a gyermek-
munkások, konyhai dolgozók és a fizikai-
rendre vigyázók részéről, köszönettel tarto-
zunk nekik.



Szeretettel: Zelei Diana

Fotók: Rozsinszky Emília





Kincskereső táborosok gyümölcserése

Sokan sokszor jártunk már Isten Táborában az utóbbi 14 év alatt, és ültünk Jézus lábainál, hallgatva az Ő magvetését, az evangéliumot. Hasonlóképpen ültek Őelőtte annak idején a tanítványai is, amikor a hegyi beszédben tanította őket: „minden jó fa jó gyümölcsöt terem” – „nem hozhat jó fa rossz gyümölcsöt” (Mt. 7,17-18).

Ezekkel az Igékkel és azok üzeneteivel indítottuk az idén Kincskereső Táborunkat is, ahol két turnusban összesen 78 kisdíák (közülük 56 juliannás) töltött el egy-egy szép hetet. A kicsiknél tizenheten, a nagyoknál tizenöten szolgáltunk. Igazi csodákat éltünk át ebben a kétszer egyhetes együttlétben. Nap mint nap láthattuk, hogy aki hallgatja és befogadja Isten Igéjét, annak hogyan változik meg fokozatosan az élete: gyümölcsöt terem, a Lélek gyümölcsét. Az Úr Jézus arra tanít bennünket, hogy újonnan kell születnünk, mert másképp nem tudjuk a Lélek gyümölcsét teremni, amely a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jószág, hűség, szelídség és mértékletesség (Gal. 5,22). Ezek nem nemes emberi

tulajdonságok, hanem Krisztus tulajdonságai – s különös módon nem is a mi magunk teremése, de mégis bennünk terem.

Jelentősen segítette a megértést az, hogy egy nagy szőlőfűrtben ábrázoltuk ki a Lélek gyümölcsét, és „elszemeztettük” róla öt nap alatt mind a kilenc szemet. Először a szeretetről beszélgettünk. A témát a barátság mezejéről közelítettük meg (Petőfi és Arany, Dávid és Jónátán barátsága), de szóltunk a szeretet himnuszáról (1Kor. 13) is. Így módon felismerhettük, hogy a szeretet jobb minden más útnál, mert egyrészt a szeretetben teljesebb ki az ember élete, másrészt ezen az úton lehet elérni Istenhez és a másik emberhez. A mások felé megnyilvánuló szeretet az első jele annak, hogy újjászülettünk és a Szentlélek munkálkodik az életünkben.

Második napi gyümölcstermésünk az örömről és a békességről szólt. Együtt fedeztük fel, hogy az öröm forrása Isten – ezért az embernek csak akkor lehet igaz és tartós öröme, ha kapcsolatban, közösségben van Vele. Erről írja Pál apostol, hogy még a börtönben,



Csoportkép

beteg, bizonytalanságban, minden nyomorúsága ellenére is tud örülni – az Úrban. Az ilyen embernek nyugalma nincs, de békessége van (Reményik Sándor). E két lelki kincshez Pál és Silás története szolgált igei alapvevőül (ApCsel. 16, 11-40).

A következő két „szőlőszemhez”, a türelemhez és a szelídséghez Jónás különös útja nyomán kerültünk közelebb. Szóba hoztuk a türelem mintákepeit: Jóbót, a vértanúkat, a prófétákat és magát az Úr Jézust. A türelmes-ség és türelmetlenség illusztrálására két királyt említettünk: Dávidot és Saul. A türelmes ember bízik Isten ígéreteiben – annyira bizonyos azokban, hogy kész szenvedést is vállalni Istenért. István vértanú a vérével tanúskodott arról, hogy számára Isten a legfontosabb. Szelíd és alázatos volt – ahogy Jézus is. A szelíd embert olyannak ismertük meg,

mint aki parancsolhatna, de kér; üthetne, de nem üt; megszegényíthetne, de vigasztal; ha haragszik is, nem magáért haragszik, hanem valami nagy ügyért.

Pál apostol római útja során fogolyként hajótörést szenvedett, és Málta szigetére vetődött. Az ottani fogadtatásról szóló történetet (ApCsel. 28,1-10) választottuk alapul a szívesség és jószág értelmezéséhez. Más bibliai részekkel is összevetve megértettük, hogy a szívesség nem csupán udvariasság, alkalmi előzőkenység, hanem a szeretetnek az a változata, amikor önzetlenül csak a másik ember érdekét nézzük. Ezt a szeretetet hozta el kö-zénk Jézus.

A jószág pedig: Isten jósága a gyarló emberben. Az a megértő, megbocsátó, elengedő jószág, amivel Ő néz minket a Krisztusban, s amivel Jézus közeledett a bűnösökhöz – így a

gazdag ifjúhoz is, aki eleve jónak gondolta magát...

Az ötödik napi lelki kincsünk a hűség és a mértékletesség volt. A Biblia bizonyosságtétele szerint minden hűségnek alapja és előfeltétele Isten hűsége, amely abban nyilvánul meg, hogy Ő ígéreteit megtartja és teljesíti. Hű az, aki a szenvedésekben is kitart Ura mellett, ha kell, a vértanúhalálig. A mértékletesség, önuralom, önmegtartóztatás rokon fogalmak. Olyan sokszor kiderült már, mennyire nem tudunk uralkodni magunkon. A mohéság ma különösen is súlyos járvánnyá vált. A Bibliából ezért Nehémiást választottuk: az Ő hűségét és példáját Jeruzsálem kőfalának megépítésében, és harcát az utorások ellen a szegények oldalán (Neh. 5).

Isten nagy szeretete, hűsége és jósága lett nyilvánvalóvá abban, hogy az általa kirendelt szolgálói közösség az Igére, a gyermekekre és egymásra figyelve tudta végezni a feladatát mindkét turnusban. Hálával gondolunk vissza ezekre a napokra, mert nyugodt, békés és örömben, áldásokban gazdag táborozásunk volt – a gyümölcs pedig fokozatosan érlelődött a szívekben. Sokat énekeltünk, játszottunk, sportoltunk, beszélgettünk, kézműveskedtünk – és nemcsak vetélkedtünk (akadályverseny a kicsiknél, késő esti járőrverseny a nagyoknál), hanem azt is megmutattuk, hogy „Ki mit tud?”.

Hálás a szívünk, mert nemcsak a gyerekek, hanem a felnőtt gyermekmunkások is rácsodálkoztak az ifisek felkészültségére, bibliaismeretére, bátorságára, példamutatására, gyermekszeretetére. Ők a Lélek által vezetve mindig ott voltak, ahol tenni, segíteni kellett; együtt játszottak, sportoltak a gyerekekkel; áhítatokat tartottak reggel és este – sőt volt, aki két foglalkozást is vezetett csoportjában. Így aztán nagy tekintélyre tettek szert, a gyerekek felnéztek rájuk, szerették őket – a hét





vége felé már apának szólították a fiúkat a kicsik. Az ifiseknek is volt szerepük abban, hogy a gyerekek mind többször imádkoztak. Sokan a kezdeti bátortalanságukat leküzdve, különvonulva, öntevékenyen is imádkoztak a betegekért, a rászorulókért, a sportolókért – egymásért. S. D. Gordon szerint „*A világon a legfontosabb emberek az imádkozók. Nem azok, akik az imádságról csak beszélnek vagy annak szép magyarázatát adják, hanem azok, akik időt szakítanak maguknak az imádságra*”. Szükség is volt ilyen „fontos emberekre” a kicsiknél a hét közepén, mert a szomszédos majorban egy nagyszabású, napokig tartó, zajos rendezvény kezdődött sok dudálással, szirénázással, autók berregésével és mindenféle zenével. Emiatt nem tudtak elaludni a gyerekek – a felnőttek sem tehettek mást: Istenhez kiáltottak. És megmutatta hatalmát a mi Urunk, mert amiként meghallgatta Pál és Silás imádságát és földrengést bocsátott a filippi börtönre – megszabadítva ezáltal őket és a börtönört –, ugyanúgy adott a táborosok imádsága nyomán nagy vihart és sok esőt, amely elmosta a hangzavart „a béke és szeretet szigetén”.

A lelki kincsekről csoportos foglalkozásokon beszélgettünk, melyeket bevezető tanítás előzött meg a felsősök turnusában, és énektanítás mindkét táborban. A kapcsolódó bibliai történetek feldolgozása után a délutáni program része volt a nagyoknál egy olyan lelki alkalom, amelyben önvizsgálatot tartva azt gondoltuk át, hogy a szóban forgó két kincs mentén miként formál bennünket a mi Urunk, mit köszönjünk meg Őneki, mit kérjünk Tőle újjászületésünk útján és hogyan tegyünk bizonyosságot majd mindezekről az egész tábor előtt. A kicsiknek egy-egy történetet olvastunk fel a Jézussal egy hajóban című evangéliumi mesegyűjteményből, amit ők nagy figyelemmel hallgattak, majd a házakban foly-

tatták a megbeszélést – úgy, hogy a gyermekmunkások a lelki kincsekről tanultakat bele-
szőtték. Ily módon beszélgetések, imádságok,
éneklések egész sora készítette elő a min-
dennapi bizonyágtételeket, amelyeket „gyü-
mölcserés” néven tartottunk esténként. A fel-
sősöknél első nap a csoportok vezetői álltak
ki a szeretet kincsével, a következő három
nap a három kincskereső gyermekcsoport
két-két lelki kinccsel, az ötödik napon az ifi-
sek és a felnőttek másik csoportja tett bizony-
ságot az utolsó két „szőlőszem” alapján.

A kicsik táborában az ötödik napon szen-
teltek időt erre. Sokat okultak, tanultak, tölte-
keztek ilyenkor gyerekek és felnőttek egy-
aránt. Figyeltek önmagukra, egymásra – és a
mindig jelen lévő Lélekre, aki munkálkodott
hatalmasan. A gyerekek nyílt, őszinte monda-
tokban, bátran, de alázatban fogalmazták meg
gondolataikat. A felnőttek vallomásai külö-
nös módon megragadták őket – nagyon sokan
meghatódtak, megilletődtek. Amikor fölís-
merték, hogy egy-egy bizonyágtétel nem-
csak hitvallás, hanem bűnvallás is, nagyon el-
érezkenyültek, s még sírtak is.

Akiket megérintett ez a „gyümölcserés”,
közelebb kerültek a Megváltóhoz, a bűneik
letételéig is majdhogynem eljutottak – egy
másodikos kisfiú át is adta a szívét az Úr Jé-
zusnak. A sok öröm közepette azzal a felis-
meréssel is gazdagodva térhettünk haza e tá-
borból, hogy bár az újjászületett emberben is
van bűn, de az már nem uralkodik őrajta. A
Szentlélek jelenléte életünkben nem erkölcsi
tökéletességet vagy büntelenséget jelent, ha-
nem azt az őszinteséget, hogy nem akarunk
másnak látszani, mint amik vagyunk. Bizony-
ságtételeinkből is ez csendül ki: egyre jobban
hasonlítani akarunk ahhoz a Krisztushoz, akit
a Lélek gyümölcseinek érlelése közben meg-
ismertünk.

Dévai-Józsa Gábor



TAHIBAN VOLTUNK...



A fasori ifjúság tábora

2012. július 23 és 28 között tartotta idei nyári táborát a fasori ifjúság. Ez már a második olyan program volt, amely a két, tavaly szeptemberben (újra-)indított ifi számára lett meghirdetve. Ahogy azt a tanév során is megszokhattuk, létszámában a „kisebb” ifi bizonyult nagyobbának. Az új ifirendszerhez tábori újdonságok is társultak: a szervezői csapat által összeállított menetrend sok meglepetést tartogatott, és szintén ebben a táborban használtuk először a Jávor Attila által összeállított új, fasori ifis énekeskönyvet is. Négy gitár mellett egy fuvola és egy zongora is kísérte a már ismert és az újonnan megismert énekeket.

A délelőtti Igei alkalmakat Bruckner László – Szigfrid – és Jávor Attila tartották, akik Gedeon történetének eseményeit vették sorra. Hallhattunk elmélkedést Isten vezetéséről, az Istenbe vagy éppen másokba vetett bizalomról, Isten céljáról, mely az életünkben különbözőképpen valósulhat meg, és Gedeon bukásáról is. Gyakran elhangzott mondata volt a hétnek, hogy ha valamit megértettél, azt tedd is meg rögtön. Ennek kapcsán beszélget-

tünk arról, mi tántoríthat el minket attól, amit megértettünk akár a tábor folyamán, és mi az, ami mégis megerősíthet bennünket.

Az esti Igei alkalmak során Jézusnak a Máté evangéliumának 13. részében található példázatait tanulmányoztuk Pataki András lelkésztestvérünk vezetésével. Sorra vettük a nyolc példázatot, mely közül hat Isten országáról szól: ez bár nagyon értékes (kincs és gyöngy), Jézus beszédeiben mégis meglepően kicsinynek tűnő (mustármag), sőt szinte megbotránkoztató (kovász) jelzőket is kap. Mi vajon hogyan tekintünk Isten országára? A két szélső példázatban még ennél is valóságosabban szembesülhettünk saját magunk hozzáállásával, hiszen a magvető és a halászháló példázata az Ige hallgatóit jeleníti meg. A magvető és a halászháló képében jelenik tehát meg Isten országának a képe – ez a keret a mi életünk, ebben láthatják meg mások a mennyek országának célját, értékét, valódi erejét.

Gedeon történetéhez kapcsolódva a tábor első napjának délutánján favágóversenyt ren-

deztünk, hogy az ifjúság testközelségből is megérezhesse, milyen feladat kidönteni egy fát – még ha nem is oltárt és szent fát kellett kidönteniünk Tahiban. A favágást követő darabolás pedig már a hét egyik későbbi programjának, a sorversenynek az első fordulója volt. A tábor résztvevői öt csapatban indultak a feladatok megoldásában, melyeket a vezetők szigorúan pontoztak és – fényképezőgépekkel – gondosan dokumentáltak. A verseny állomásain a fiatalok bizonyíthatták erejüket fakánaldobásban, ügyességüket és gyorsaságukat a szivaccsal végzett vízfordásban, részletekre irányuló figyelmüket egy puzzle kirakásában, csapatmunkájukat pedig az által, ahogy a csapat egyik tagját a többiek láncaltpszerűen el kellett, hogy juttassák egyik pontból a másikba. Természetesen nem felejtkeztünk el Isten Igéjéről sem: az egyik – nem is olyan könnyűnek bizonyuló – feladat a Biblia könyveinek sorba rendezése volt.

A hajnali harmatot – melyet Gedeon is előszeretettel vizsgált – egy túrán tanulmányozhattuk. Még éjszakai sötétben, zseblámpával, némi elemóziával és egy gitárral felszerelve vágtunk neki a Vöröskő megmászásának, hogy éppen napfelkeltére érjünk fel a hegytetőre. Énekelve dicsőítettük Istent a felkelő napért és az ébredő természetért, majd kis pihenő után visszaindultunk a táborba. Azt hiszem, mindnyájunk nevében írhatom: nagy élmény volt.

Teljesen más jellegű – bár egyáltalán nem kisebb – élménynek bizonyult Kovács Tibor egyházi és felesége, Edina csütörtöki látogatása, melynek célja egy nagy bográcsgulyás elkészítése volt. A minden tekintetben házi, frissen felszolgált finomság valamennyiünk tetszését elnyerte, amiért külön is hálások vagyunk, s ezúton is köszönjük Tibor testvérünk szolgálatát.

Nemcsak a hasunk, hanem a szemünk is

kényeztetésben részesült a tábor folyamán: több csendespihenő és egy este is filmnézéssel telt. Kihasználva a többnapos ottlét adta lehetőségeket, Pataki András egy kétrészes francia filmet is elhozott (A paradicsom és A pokol), mely nemcsak a provance-i tájképek, hanem a komoly mondanivaló folytán is igazán mély benyomást keltett. A csütörtök esti mozi pedig már a másnap hajnali túrát előlegezte: A mászás (The Climb) című keresztényen filmet néztük meg közösen. A testmozgást persze nem csak filmen és hegyre fölfelé műveltük: idén a röplabda volt a legnépszerűbb szórakozás a táborban, de az úszni jól tudók a pócsmegyeri bányató strandján kialakított vízilabdapályát is kipróbálhatták és kiadós mozgásnak bizonyult a frizbifoci is.

A tábor egyik legmeglepőbb újítása a záróesemény volt: péntek este bankettet szerveztek nekünk a két ifi közti átmenet ünnepélyesebbé tételére. A kisebb ifitől elbúcsúzókat a nagyobb ifisek is köszöntötték a szépen feldíszított ebédlőben. Az esti áhítat, a vacsora és a sorverseny eredményhirdetése mellett egy, a táborban készült fényképekből összeállított képsorozat is levetítésre került – a közös élmények maradandóbbá tételére. A tábor valódi zárására pedig szombaton került sor: Végh Tamás nagytiszteletű úr úrvacsorás istentiszteletet tartott az ifjúság számára Tahiban.

Köszönjük a gyülekezet támogatását, a sok imádságot, a szolgáló testvérek segítségét! A táborban szolgálóként és résztvevőként is megélhettük Isten szeretetét és a két ifi közötti szálak is szorosabbra fűződhetnek. Bízunk benne, hogy a vetőmag jó talajba hullott és termést is fog hozni: „*az egyik százannyt, a másik hatvanannyt, a harmadik harmincannyt*” (Mt. 13,8). És reméljük, hogy Isten kegyelméből van fülünk a hallásra is.

Szabó Ferenc



Nagy utazás

Fasori házassággyógyozó hét Vajtán

Bizonyára többen ismerik az érzést: ez csak valami tévedés lehet. Ez volt az első gondolatunk, amikor Feleségemet felkérték, hogy írjunk beszámolót a vajtai házassággyógyozó hétről. Pont mi? Leszámoltunk az illúziókkal: tudjuk, hogy ebből nem lesz koherens beszámoló, csak töredékek.



A gyülekezet 174 tagja (gyerekek és különböző korú házaspárok) augusztus 6-tól 11-ig, hétfőtől szombatig egy szűk hetet töltött a fejér megyei Vajtán az ottani Erzsébet-táborban. Vajta Fejér és Tolna megye határán, Pakstól és a Dunától kb. 20 kilométerre észak-nyugatra található. Azért kellett új helyszín, mert a gyülekezet „kinőtte” a korábbi táborhelyet, Nagybörzsönyt.

Bár a házassággyógyozó hét Vajtán első alkalommal került megrendezésre és legtöbbünk még nem járt ott, mégsem mondhatjuk, hogy Vajta teljesen ismeretlen környék lett volna, amihez semmi közünk nem volt. A környékbeli települések így vagy úgy kapcsolatban vannak a gyülekezettel vagy némely résztvevővel. Van, aki a közeli Nagydorogról származik, van, akinek a nagyszülei éltek a környéken, de Sárbogárd sincs túl messze, ahová annak idején Szabó Imre esperes lányát és férjét „száműzték”.

A vajtai új helyszín nyilvánvalóan más kereteket és más üzemeltetői szemléletet hozott, mint a korábbi, amit mi csak mások elmondásából ismerünk. A tábor, ahová érkeztünk, „alapjáraton” (világi) gyerektáborok helyszíne, ami kicsit más „üzemmód”, mint egy gyülekezeti csendeshété. Viszont: a tábor szomszédságában termálfürdő működik különböző hőfokú medencékkel, ami a hét folyamán igen nagy áldásnak bizonyult.

Az indulás előtti hetekben Feleségemmel együtt fokozódó aggodalommal figyeltük a meteorológiai előrejelzéseket, mert a mi őemberünk nem szereti a forróságot (sem), és a hét első napjára jósolták az év talán legmelegebb napját. „Bejött”: érkezéskor mindannyiunkat

közel 40 fokal hőséé fogadott mind a faházakon kívül, mind azokon belül. A hét elején már egyenesen azt jelezték, hogy a várva várt hidegfront egy napot még késni is fog. Kegyelemből mégis már a második nap hajnalra megkaptuk a könnyítő szelet.

Ha a héttel kapcsolatos érzéseinket néhány kulcsszóba próbáljuk sűríteni, akkor e szavak jutnak eszünkbe: nonszensz, mégis, leleplező, hősies, „ütös”.

NONSZENSZ

Mitől lenne nonszensz egy házassággon-dozó hét?

Mert kívülről nézve képtelenség, hogy fia-talok (akár a szüleikkel érkezve, akár „csak úgy”, önállóan) a szünidejük alatt, vagy felnöttek a szabadságuk alatt önkéntesként mások gyerekeire vigyáznak és őket nap-hosszat terelgetik. Nonszensz, hogy embe-rek a szabadságuk alatt – mégha résztvevők is – zenészként, orvosként, szervezőként végigszolgálgják a hetet másokért (is). Non-szensz, hogy Pálhegyi Feri bácsi (túl a nyolcvanon) és felesége, Livia néni – bár biztos lenne jobb dolguk is – a kánikulában egy gyerektáborban tölt el egy hetet egy gyerekszivajtól hangos gyülekezettel.

Akkor mitől lett ez mégis megélt valóság? Nem mitől, hanem Kitől. Úgy tűnik, isten-nek fontos, hogy a gyülekezet alapegysége, a család, és annak alapja, a házasság egész-séges legyen és ha kell, megújuljon. Úgy tűnik, hogy emberek számára van olyan fontos Isten, hogy – engedve Neki – oda-szánták e célra magukat és a nyaruk egy részét (meg még ki tudja, mennyi időt a felkészülés láthatatlan fázisában). Isten pedig – szokásához híven – a sok odaszánt részt egybeszerkesztette és ahogy az Nála lenni szokott, ebből valami egészen más, sokkal több és jobb jött ki, mint amit emberi számítás alapján várhatnánk. Ezért a „mé-gis”. Ö emberi szemmel nézve kényelmetlen vagy bosszantó apróságok (pl. hőség, sütő-margarin a kenyérhez, tejberizs vacsorára) így tudtak összezsugorodni és a látótér szé-lére kerülni.

DÉLELŐTTÖK

Az érkezés napján délután, más napokon délelőttönként Pálhegyi Feri bácsi szellemes, ugyanakkor komoly és biblikus előadásait hallgathattuk. Az „előadás” szó nem fedi a valóságot, mert ezek az alkalmak a hétköz-napi értelemben vett előadás és az igehir-detés között voltak félúton. Nemcsak amiatt, mert Feri bácsi minden alkalmat imádsággal kezdett és azzal is zárt, hanem azért is, mert a könnyed kezdés és a szellemes előadás-mód ellenére vissza-visszatérően rá kellett eszmélnünk, hogy a házasságot – hiába Isten találománya – magunktól ugyanúgy nem tud-juk jól művelni, mint ahogy bármi más-t sem. Istentől való elszakíttóságunk, a bűn következményei ott vannak az egész éle-tünkben, így a házasságunkban is. Ezért aztán házassági bajaink valós megoldása sem lehet más, mint az Istentől kapott megváltás „klasszikus” útja: bűnlátás, meg-vallás, a bűnbocsánat elfogadása, helyreálló kapcsolat Istennel és embertársainkkal.

Az elhangzott témák a teljesség igénye nélkül: Mi a házasság? (Feri bácsi szerint leginkább egy utazáshoz hasonlít), A há-zasság lenne-e a cél? avagy Boldog-e a beteljesülés? (nem az), Mit rejt a másik poggyásza?, Mi (pontosabban inkább Ki) tarthatja össze a házasságot hosszabb távon? avagy A hármas kötél, Házassági szerepek, Kommunikáció, konfliktus és kezelése, Bűn és megbocsátás, Pénzügyek.

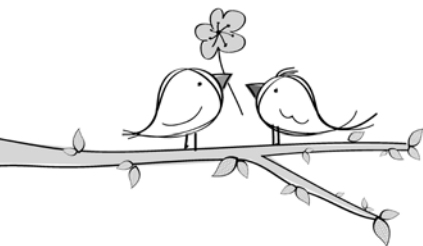
Feri bácsi specifikus örömhíre: a házasság olyan épület, amelyet bármikor újra lehet alapozni (de csak Istennél). A délelőtti előadásokon elhangzottakat kis csoportok-

ra oszolva beszéltük meg (köszönet a csoportvezetőknek), aminek jellemzően az ebéd időpontja vetett véget.

Az ebédlőben, ahol a délelőtti alkalmat és az esti áhítatokat tartottuk, két világ ért össze: az ebédlő mögötti tálaló részből időnként előrehallatszott az edények csörmpölése és az ott folyó előkészületek zaja, míg mi egy egészen más erőterben voltunk. Belegondoltam, milyennek hallhattak bennünket (az énekünket vagy akár a Feri bácsi előadásai alatt időnként feltörő nevetést) odaáról.

DÉLUTÁNOK

A délutánok – szerda és csütörtök kivételével – szabadok voltak, amit vagy a táborban (csendespihenő, beszélgetés társaságban/lelkigondozóval, játék), vagy a szomszéd strandon lehetett eltölteni.



LELEPLEZŐ ESTÉK

Az esti áhítatok során a jelen lévő gyülekezeti lelkészek (Somogyi Péter, Somogyiné Krisztina és Pataki András) igehirdetései hangoztak különböző bibliai házaspárok rejtőzködéséről. Elsőként Ádámnak és Évának a bűneset után Isten elől történt elrejtőzése került terítékre, másodjára Ábrahám és Sára közös „rejtőzködése” az emberek elől, harmadikként Izsák és Rebeka rejtőzködése egymás elől, majd Mózes szüleinek rejtőzése és a gyermek rejtegetése hitből, végezetül pedig az Újszövetségből Anániás és Szafira „összebeszélése” és közös rej-

tőzködése a gyülekezet elől. Az esti áhítatok – a Mózes-történet mint ellenpélda kivételével – mind ugyanoda mutattak: a rejtőzködés (akár Isten elől, akár a társunk elől) a bűneset következménye és végső soron halálos. Az egyik igehirdetés tréfás találós kérdése ezt igen tömören meg is fogalmazta: Csontváz a bokorban, mi az? – A tavalyi bújócska győztese.

KIRÁNDULÁS

A szerdai délutánon – mialatt a táborban maradt fiatal önkénteseinknek Pálhegyi Feri bácsi tartott a párválasztásról és az Isten szerinti házasság témájáról alkalmat – egy közös kirándulás során a közeli Nagydorog nevezetességeivel és történetével ismerkedhettünk meg. Megnéztük a volt Széchényi-kastélynak az eredetileg „lómeghajtasú” szivattyúval táplált víztornyát, a református templomot és a volt plébános gyűjteményéből készített kalap- és sipkamúzeumot (enynyi fejfedőt összegyűjteni, le a kalappal!). Gyermkeinket inkább a múzeum mögött kialakított játszótér kötötte le, nem volt kis feladat a látogatás végén elvonszolni őket onnan, a közeli cukrászda vonzereje azért mégis némi segítséget nyújtott ebben.

HŐSIESSÉG ÉS LELEPLEZŐDÉS (csütörtöki hangverseny)

Csütörtök délután került sor a már szintén „szokásosnak” számító hangversenyre, amelyet zenészeink, Pálúr János, Ottmár Dávid és felesége, Anna adtak a cecei református templomban. Ezen a délutánon egyszerre volt jelen a zene és az igehirdetés, mert az esti áhítat igehirdetése, a Mózes-történet így előrébb került a szokásos, vacsora utáni időpont helyett a koncert időtartamára. Ezt az igehirdetést ezáltal nem csak a tábor résztvevői, hanem mindenki



hallhatta, aki Cecéről vagy a környékről a hangversenyre eljött.

Hol volt itt a hősiesség?

Házigazdáink, a cecei lelkipásztor és felesége megilletődött zárószavai szerint régen látott már a cecei templom annyi fiatal párt és gyereket, mint amennyivel mi megtöltöttük a templomot. Az igehirdetőnek, Somogyi Péternek és a zenészeknek így hősiessen meg kellett küzdeniük a speciális hallgatóság alapzajával, és talán az orgona sem adta meg könnyen magát Pálúr Jánosnak (azt hiszem, mégis az orgonista győzött: vendéglátóink arcáról ítélve úgy tűnt, régen hallhatták úgy szólni az orgonájukat, mint akkor este). A trombitán fújó Dávidnak és a hegedűn játszó Annának „hangszerileg” könnyebb dolga lehetett, a saját hangszer mégis csak „hazai pálya”.

És a leleplezés?

Ez csendesebb volt és személyes. A hangverseny és az igehirdetés alatt megjelent egy fiatalember, aki a hónap alatt egy plüss malaccal, kezében egy fényképalbummal körbejárt a padok között, majd felment az

egyik karzatra is a hallgatók közé. Szomorúsággal vegyes bosszúsággal konstatáltam, hogy lám, megint egy trükkös kéregető, aki nem áttolja megzavarni a mi kis hangversenyünket. Házigazdáink zárószava megadta méltatlankodásomra a választ és meghozta számomra a belső megszügyenülést is. A fiatalember vendéglátóinknak egyik – sérült – gyermeke volt, akiről mindenki lemondott és akiből (csak hogy minden összeérjen ott és akkor) Pálhegyi Feri bácsi segítségével sikerült kihozni, hogy mégis elvégezze az iskolát.

„ÜTŐS“

A hét szombaton morzsaszedegetéssel és úrvacsorával zárult, amelyhez az úrvacsorai edényeket a nagylelkű cecei gyülekezettől kaptuk kölcsön. Az úrvacsorát megelőző páros morzsaszedegetés nagyon „ütős” volt: a Pataki András által felolvasott befejezetlen mondatokat egymásnak kellett befejeznünk (pl. A házasságunkban az a szerepem, hogy...; Azt csinálnám másként, hogy...; Köszönöm neked, hogy...; Bocsánatot ké-

rek azért, mert...). Nem csak emiatt, de az úrvacsora idejére úgy éreztem magam, mint egy amatőr gátfutó, aki visszanézve látja, hogy egyetlen gátat sem vitt át, mind ledőlt. Ebből az alapállásból kérhettük az Úr bocsánatát, amihez nagy segítséget nyújtottak a hétre összeállított énekfüzetben található és addigra megtanult dicséretek.

A hét végeztével a Jézus által megszerzett bűnbocsánat örömeivel, valamint az Istennel és egymással fennálló kapcsolatunk megújulásának, megerősödésének reményességével térhettünk haza. A kapott örömből a vasárnapi istentiszteleten az Áldd, lelkem, Istened című énekkel próbáltunk átadni valamit a gyülekezetnek, melynek szövegét

szintén Feri bácsi írta. Összefoglalásként – helytakarékossági okokból – álljanak itt csupán az utolsó sorok az ének három versszakából:

„..."

*Nem bűneink szerint bánt most velünk megint,
jósága igazabb hűségre int.*

...

*Porunkig lehajol, az ítélet alól felmentő kegyelem
igéje szól.*

...

*Áldjuk hát mi is Őt! Tőle kapunk erőt szolgálni
szerető színe előtt."*



Pál Zoltán és Pálné Dobák Erzsébet

Bemutakozunk – az új pároskör

Egy évvel ezelőtt, október elején találkoztunk először, mintegy 15 házaspár. Hónapról hónapra együtt játszottunk, énekeltünk, tanulmányoztuk az Igét, és beszélgettünk őszintén, sokat, hiszen van miről. Ki több, ki kevesebb évvel ezelőtt mondott igent házastársára: „Hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek, vele tűnök, vele szenvedek, és őt... sem betegségében,... sem boldogtalan állapotában hűtlenül el nem hagyom.” Milyen könnyű volt ezeket a – belegondolva – súlyos tagmondatokat elmondani, micsoda megható percek voltak azok! Istentől ajándékot kaptunk, egymást, egy egész életre. Az ajándék mellé járó használati utasítás azonban sem aznap, sem másnap nem került elő. A nászajándékba kapott mikrohullámú sütőhöz tartozott egy 16 oldalas. Rengeteg hasznos információ volt benne, mire vigyázzunk, mire és hogy használjuk. Pont arra a típusra vonatkozott, pont arra a márkára. Emberi mivoltom vágya néha egy ilyen használati utasításra, de elképzelem, milyen lett volna, ha Isten nekünk is ad egymásról egy-egy ehhez hasonlót. Elhordozhatatlanul vastag lett volna, bonyolult, és néhol kedvet szegő, annak ellenére, hogy biztos nagy szeretettel írta volna meg. Ő másképp gondolta, másképp írta meg. Nagy szeretettel. Nem írta le lépésről lépésre, hogy éljünk házaspárként, azt írta, amire valóban szükségünk van: „Minden dolgotok szeretetben menjen végbe.” (1Kor 16,14). „a nap ne menjen le a ti haragotokkal” (Ef. 4,26). Alkalmas vagy-e erre? Tudsz-e megértő, megbocsátó lenni? Engedni, hogy ne csak a te akaratod legyen meg? Hű maradni? Gyermekeidet szeretetben nevelni? Magunktól minderre hosszú távon képtelenek vagyunk. De Általa mindez megvalósítható, ígérete alapján mindkettőtökre vonatkozik: „Akkor egyetlen szívet adok nekik és új lelket: kitépem testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, hogy törvényeim szerint éljenek, tartsák szem előtt parancsaimat, és teljesítsék őket. Akkor a népem lesznek, én meg az Istenük leszek.” (Ez. 11,19–20). A személyre szabott használati utasítás apránként kibomlik, az egykor könnyen-boldogan elmondott komoly ígéretek teljesítése magától értetődő, mint a lélegzetvétellel. Egyedül az Ő jelenlétében. Más házaspárok példája, biztatása, megerősítése által.

Találkozunk minden hónap 2. szombatján 17 és 19 óra között a Szabó Imre-teremben! (Kisgyermekeknek gyermekorzás áll rendelkezésre.) Szeretettel várjuk alkalmainkra a jegyespárokat is!

Korenych Tamás – Véber Orsolya

Teológus lettem

Az Úr munkálkodik az életünkben

Nagy ajándékot jelentett számomra, hogy ezen a nyáron bizonytságot tehettem Tahiban a családos csendeshéten július első hetében mindarról, amit Isten az életemben elvégzett. Imádságos szívvel, az Igéből erősödve készültem a szolgálatra, könyörögve, hogy Isten ajándékozzon meg engedelmességgel, és védjen meg a Gonosztól egészen, hogy valóban az Úrról szóljon a szolgálatom, és ne az élettörténetemet adjam elő a testvéri közösgnek.

Fontos volt ezt a harcot megharcolnom és hálás vagyok Istennek, akihez az alkalom kezdetén együtt is könyörögtünk, hogy elküldte közénk a Szentlelket és tudtunk egy áldott órát együtt tölteni, beszélgetni, s hogy az, amit elmondtam, mindnyájunk hitét, hiszem, hogy erősíthette. Az enyémet is, mivel én is sok mindent újra végiggondoltam és átéltem

azokból a csodálatos évekből, és azokról a próbákról is, amelyeket Isten adott, hogy formáljon az Ő szolgálatára. Most megpróbálok pár gondolatot a Fasori Harangszó hasábjain is átadni abból, amit ott elmondhattam, remélem, hogy azok, akik hallhatták és azok is, akik nem voltak közöttünk, mindenki, aki olvassa, örömmel fogja venni e sorokat.

Az orvos szemével nézve már a születésem is csodának nevezhető. A már akkor is komoly betegséggel küzdő Édesanyám életét kockáztatva vállalta várandósságát – amely egyben legnagyobb álma volt, hiszen egész életében arra vágyott, hogy gyermeke lehessen –, de ezzel együtt is minden jel arra mutatott, hogy én nem fogok megszületni, Édesanyám pedig vagy magába a fizikai károsodásba, vagy a lelki fájdalomba fog belehalni. Isten nagy ajándéka az, hogy azóta eltelt 24



Székely Tamás és a zenészek szolgálata

esztendő, mindketten élünk, és az Úrjézust követjük.

Édesanyám okleveles laboratóriumi aszisztens, katolikus vallásos neveltetést kapott, Édesapám vezető beosztásban dolgozó rendszerszervező, adatbázisokat készítő informatikus, ő pedig vallásos református volt. Mivel fiúnak születtem, Édesapám vallását örökölve református keresztségben részesültem. Olyan légkörben nőhettem fel, Istennek hála, hogy az Ő létezése, hatalma soha nem volt számomra kérdés. Bár nem értettem és féltem is Őt és Őtőle, a létezése azért és az, hogy a világ gondjai az Ő kezében vannak, mindig meg tudott nyugtatni. A szüleim jóra való emberek, engem is mindig jóra neveltek, mégsem tudtam megválaszolni a legegyszerűbbnek tűnő kérdést sem: hogyan kell jónak lenni? Mi a korrekt kritérium? A közjogi törvények betartása? Bizonyosan igen. De ha megbántjuk egymást, nem szegünk meg semmilyen törvényt, mégsem vagyunk jók egymáshoz. A szüleim jó emberek? Én jó ember vagyok? Teljesen relatívnak tűnt az egész addig, míg be nem kerültem a gyülekezetbe és meg nem ismertem a bűn fogalmát és az abból való kiút lehetőségét hit által.

Bár Édesapámék eljártak Pasarétre, ezek nem voltak jó hangulatú alkalmak, ilyenkor ütköztek ki a családi feszültségek, ilyenkor az autót vezető Édesapám rángatta a kormányt, felkavarodott a gyomrom, nem tudtam ebédelni – feszült vasárnapok voltak, így aztán el-elmaradtam a templomból, ha mégis elmentem, az egyfajta áldozat volt a részemről, hogy Édesapámnak hízelegjek.

Aztán 1996 novemberében tragikus hírlenséggel egy súlyos közúti balesetben meghalt Édesapám és ketten maradtunk Édesanyámmal. Még azon a héten kiderült, hogy szeretett és sok segítséget adó anyai nagymámnak gyomorrákja van, Édesanyámnak

szívgyulladás, nekem pedig Lyme-kórom. Akkoriban a tesztek még nem voltak egészen pontosak, így szóba jött a gyermekeknél gyors lefolyású, halálos, idegrendszeret támadó betegség, a sclerosis multiplex szindróma is. Igen kevés volt a pénzünk, a lakásunk fele még felújításra szorult, a porszívó, a tévé, a kávéfőző, a hifitorony, a mikrohullámú sütő, minden katasztrofális állapotban, 16000 Ft bevétel egy hónapra, súlyos rezszi- és gyógyszerkiadások. A két autóból az egyik Édesapámmal együtt összetört, Édesanyám eladta a sajátját, nem tudtuk fenntartani – széthullott az életünk. Én haragudtam Istenre, hiszen akkoriban „do ut des” típusú hitem volt: adok, Istenem, hogy adj; Édesapám követte Istent, ha Ő így vigyáz a követőire, akkor nem vagyok rá kíváncsi a továbbiakban. Nem letagadtam, hanem megtagadtam. Én nem ismerem ezt az Istent.

Őneki mégis gondja volt rám.

A Dabas mellett balesetet szenvedő Édesapám a Károli Gáspár Református Egyetem Jogi Fakultásán szerezte harmadik diplomáját, ahol évfolyamtársa volt Harkai Ferenc, érdi lelkipásztor, aki meghívott bennünket, a kicsiny családot a nagy közösségbe, hogy erősítsen, s mi megkedveltük ezt az embert. Mivel azonban Érd messze volt nekünk, ő a tőlünk néhány sarokra lévő Fasori Református Gyülekezetet ajánlotta nekünk, amelyet Végh Tamás vezetett, azt mondván, hogy ha készen állunk, csatlakozzunk! Közben Harkai Ferenc Végh Tamással is felvette a kapcsolatot, kérve őt, hogy fogadjon bennünket szeretettel, s amikor 1998 őszén felbukkant ott Édesanyám és beszélgetést kért Tamás bácsitól, ő jól emlékezett ránk és telefonon megkeresve meghívott a vasárnapi istentiszteletre.

Ezzel egy csodálatos, új élet és életforma vette kezdetét, amelynek egyre inkább a sze-

retett gyülekezet került a tengelyébe. Az eleinte még katolikus neveltetéséhez ragaszkodó Édesanyám még azon az őszön új életet kapott egy evangelizációs héten, amelyen Sipos Ete Álmos szolgált, én pedig a gyermekek között erősödtem a gyermek-istentiszteleteken Zsó néni szolgálatait hallgatva. Néhány héttel később felnőtt konfirmációra kezdtünk ké-szül-ni, Édesanyám azért, hogy megismerje a fia hitét, én pedig azért, mert nem volt hova tenni esténként a 10 éves gyereket. Tamás bácsi így bejelentett mint tiszteletbeli résztvevőt, bár ebből a tiszteletbelit nem nagyon értettem. Így aztán készültem, jegyzeteltem, tanultam a memoriterekkel, olvastam a tankönyvet.

Amit hallottam, tanultam, láttam, azt az Úr érlelte bennem, olykor a tanulás idején vagy éppen amikor könnyeket hullattam látva Édesanyám ragyogó hitét és az én reménytelen hitelenségemet. Aztán én is új életet kaptam és megfogalmazódott mindkettőnk szívében a vágy: de jó lenne közösen megvallani hitünket Isten és a gyülekezet előtt, amint azt Édesanyám a keresztelesem alkalmával megfogadta. Tamás bácsi hosszas tusakodás után fiatal életkorom ellenére jóváhagyta ezt – és életem legszebb napja lett 1999. március 21-e, a konfirmációnk időpontja.

Azon a napon semmire nem vágytam, csak hogy az engem betöltő örömben minél több ember részesülhessen – ebbe legszívesebben rögtön az istentisztelet után bele is fogtam volna. De akkor ennek még nem volt itt az ideje. Az elmúlt hónapok gondolata viszont határozott elképzeléssé érett: a kisgyermekkorai álmom, az orvosi pálya a múlté lett, úgy éreztem, a test betegségénél az emberek beteg életének meggyógyítása sokkal nagyobb ajándék, és én az emberek igazi baján akarok segíteni. Úgy döntöttem tehát, hogy teológus leszek és az Urat fogom szolgálni.

A középiskolai tanulmányaimat a Baár-

Madas Református Gimnáziumban folytattam. Nagy ajándék volt számomra ez a 2001-2007 közötti időszak. Ekkor kezdtem kántorként dicsőíteni Istent az iskolai istentiszteleteken. Nagy boldogsággal végeztem ezt a szolgálatot és sokat tanultam belőle. Megtiszteltetés volt, hogy ezt a felelős szolgálatot rám bízta, ma is hálás vagyok érte Istennek és egykori iskolámnak. Ezekben az években a tanulás és a szolgálatok voltak meghatározók, kántor voltam az iskolában, a Faszorban a szerdai bibliaórákon és az akkoriban még működő magyar nyelvű istentiszteleteken a Budapesti Skót Missziós Gyülekezetben. A rengeteg igei alkalom sokat csiszolt rajtam, mégsem ismertem fel eléggé világosan, mire is készít az Úr. Másodikos gimnazistaként a lelkipásztori szolgálatról való meggyőződésben elbizonytalanodtam, és számos eredmény is azt mutatta: talán mégis inkább hívó orvosként kellene helyállnom Isten országában és a hazámban. A felvételi eljárás során 1 évvel az érettségi után, 2008-ban mindkét karra felvettek, és én Debrecen és az általános orvosi tanulmányokat választottam, mivel nem volt olyan Ige a szívemben, amely a lelkipásztori pálya választására biztatott volna. Rossz döntést hoztam? A mai napig nem tudom. Hiszen végül az orvosit ott kellett hagynom 2011 elején, és én ezt életem eddigi legnagyobb bukásaként éltem meg. Ugyanakkor az ott szerzett élettapasztalat, a megaláztatások, amelyek Debrecenben és utána értek, amíg talpra álltam, Isten elé csendesítettek. Új alapokra helyeztem a teljes gondolkodásomat, engedelmességet és alázatot tanultam, és Isten az Ő Igéjével világosan elhívott, hogy Őt szolgáljam: „*Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, melyek a tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is*

szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pét 1,14–16).

Ma sem vagyok kevésbé méltatlan arra, hogy Isten elhívott szolgájának nevezsem magam, mint amikor érettségi vizsgát tettem 19 éves koromban, de hiszem, hogy Ő tett alkalmassá és készsé arra, hogy magamat mindenestül öneki szenteljem és egész életemben őt szolgáljam. Így lettem teológus, dicsőség érte a Mindenható Úrnak!

És zárásként csak egy megjegyzés arról a szerdai délutánról: Isten mindnyájunk életében munkálkodik, és munkálkodni szeretne

Igéje és Szentlelke által. Aki kész engedni Öneki és közösségre lép Vele, annak meg fog változni az élete, az értékrendje, a gondolkodása, a mindennapjai, és a bűn rabságát haragító élete Isten dicsőségét hirdető életté válik. Ez az Ő munkája, Őt illeti érte a dicsőség és hála. Így változik, így lehet és így lesz jobba a világ: ha az Övéi engednek Neki és szolgálják Őt, és ha egyre többen válnak ezáltal az Ő szolgálíává. Ebben Isten mindnyájunkat felhasználhat és fel is használ, hiszen „Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lk 19,10).

Székelly Tamás

BÓDÁS JÁNOS: Útjelző tábla

Vigyáz a falvak szélén s ott áll
a szétfutó keresztutaknál.

Vigyáz, mindig útfélen állva
s irányt mutat mellén a tábla.

Lábára indák tekerőznek,
a barmok hozzá dörgölőznek,
vállára galamb, varjú száll,
az útról ráfreccsen a sár,
nap vakítja és veri zápor,
megrepedez a tél fagyától,
kölykek vágnak belé sebet,
beszennyezik kósza ebek,
de jó- s balsorsban egyaránt
áll és mutatja az irányt.

Mellette bölcsek és bolondok
cipelnek álmot, vágyat, gondot,
jönnek és mennek ifjak, vének,
nászmenetek és temetések,
ő áll és tűr s nem válogat,
mindenkinek utat mutat.

Útjelzőtábla lettem én is
ott, hol az út Isten felé visz.
Embersorsok útfelén állva

mutatok mindig egy irányba:
Krisztus felé. Nap szúr, ver zápor,
didergek a közöny fagyától,
bűn-indák reám tekerőznek,
rút vágyak hozzám dörgölőznek,
vállamra kétség-varjú száll,
s fülembé azt kiáltja: kár!

Az élet sara rámfreccseg,
megsebeznek gonosz kezek,
de jó- s balsorsban egyaránt
állok, s mutatom az irányt,
akik mellettem elhaladnak,
a fáradt tékozlófiának.

Mellemről Isten lángírása
beragyog ködbe, éjszakába
s szinte kiáltja: emberek,
mindnyájan erre menjetek,
a Krisztus jár előttetek,
nála lesz békeségetek,
csak a nyomába lépjetek,
szárnynyá válik keresztetek!
Hát bízzatok és higgyetek,
s szeressetek, szeressetek!

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (8. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebb-ről, majd a második, harmadik és negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, s legutóbb azt a kérdést tettük fel, hogy milyen közbenjárót és szabadítót kell keresnünk. A válasz nyilvánvaló: olyat, aki valóságos ember, de egyszersmind valóságos Isten is.

Most olvassuk el a hatodik Úrnapja kérdéseit és feleleteit.

Miért kell valóságos és igaz embernek lennie?

Azért, mert Isten igazsága azt kívánja, hogy ugyanaz az emberi természet tegyen eleget a bűnért, mely a bűnt elkövette, márpedig aki maga bűnös, másokért eleget nem tehet.

Miért kell egyszersmind valóságos Istennek is lennie?

Azért, hogy Isten-voltának hatalmával Isten haragjának súlyát az Ő ember-voltában elhordozhassa, és számunkra az

igazságot (megigazulást) s az életet megszerezhesse és visszaadhassa.

Kicsoda az a közbenjáró, aki valóságos Isten és egyszersmind valóságos, igaz ember is?

A mi Urunk Jézus Krisztus, aki a mi tökéletes váltságunkra és igazságunkra (megigazulásunkra) adatott nekünk.

Honnan tudod ezt?

A szent evangéliumból, melyet Isten először a Paradicsomban jelentett ki, majd a pátriárkák és próféták által hirdetett, s az áldozatok és a törvény más szertartásai által kiabrázolt, végre pedig az Ő egyetlen, szerelmes Fia által beteljesített.

A mi Urunk Jézus Krisztus személyéről, valóságos emberi és valóságos isteni természetéről úgy gondolkodott valaki, mint egy hídról. Szerinte az egyik tartóoszlop az isteni, a másik az emberi természetet jelenti. A két pillér között átfeszülő, a minden terhet hordozó ív pedig maga a kereszts. Miért kellett a mi Megváltónknak valóságos embernek lennie? Azért, mert az embert senki más nem tudja megérteni, csakis az ember. Csak az tudja, mit jelent embernek lenni, aki ezen a Földön él – úgy, ahogyan mi –, mert át kell élnie az emberlét korlátainak, zártságának és börtönének, a szolgálatnak a valóságát. Aki bennünket meg akar váltani, annak bizony egészen olyannak kell lennie, mint mi, hiszen az embert szeretni csak az tudja, aki maga is ember. Jézus – akinek a neve is a szabadításra utal – valóságos emberként korának gyermeke, valóságos történeti személy volt. Földi útjának



leírásával az evangéliumi híradásokban találkozhattunk. Márk evangéliuma Jézus megkeresztelkedésénél kezdődik, s a hangsúly terjedelmileg is az utolsó napokra esik. Máté evangéliuma a történelemben, mégpedig az Őszövetség üdvtörténetébe ágyazza Jézus megjelenését. Családfáját Ábrahámnál kezdi és említést tesz születésének körülményeiről. Lukács a történeti fonalat még messzebbre, Ádámgig vezeti vissza, s nála gazdagabbak a gyermekségi híradások is. A legmesszebből János evangéliuma indul: „*Kezdetben volt az Ige és... Az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk*”. Nyilvánvaló, hogy az evangéliumokban nem Jézus születésén, gyermekkorán van a hangsúly, hanem kereszthalálán. Nem azért jött, hogy megszülessen, hanem azért született meg, hogy meghaljon. Jézusnak, a mi Szabadítónknak a szenvedése Isten váltságtervében bizonyosan benne volt (olvasandó: Lukács 24,26). Ez a szenvedés sokakért és sokak helyett vállalt megváltói szolgálat – hiszen Ő nem áldozattá lett, mint az áldozati bárány, hanem önként tette le az életét.

E gondolat nyomán közelebb jutunk annak megválaszolásához is, hogy miért kellett Istennek lennie. Azért, mert hatalom kellett ahhoz, hogy úgy járja végig az emberi élet

útját, ahogy Ő tette; ahhoz, hogy az embert megszabadítsa. Az életet csak az tudja letenni, aki fel is veheti (olvasandó: János 10,17–18). Ő képes volt arra, hogy önmagát az embernek egészen odaadja a bűnért, hogy meghaljon. Éppen abban az ördögien sötét és emberileg reménytelen helyzetben bizonyult annak, akinek vallotta magát: Isten Fiának és Emberfiának. Hogyan lehet ezt megérteni? Egy gyönyörűen kifejező képpel, a földre esett gabonamag hasonlatával maga Jézus segített ebben. Azt mondja: a búzaszemben élet van, de ahhoz, hogy életet is adjon – megsokszorozódjon –, meg kell hálnia (olvasandó: János 12,24-26). Igen, Őbenne nemcsak élet van, hanem meg is tudja nyitni azt – odaadja a világnak, és így megsokszorozódva jelenhet meg az emberekben: mások élnek belőle. Jézus földi természetében az Atya által elrendelt utat vállalta, magára vette az emberiség minden bűnét, nyomorúságát, és engedelmes volt egészen a kereszthalálig.

Keresztre feszítésére utal a János 12,32 Ige is: „*Én pedig, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok*”. Az igaz isteni természet így tükröződik e versben. Nincs nagyobb vonzóerő ebben a világban, mint az Úr Jézus kereszttje, mert emberi lelkeket vonz magához.

Honnan tudhatjuk mindezeket? Az evangéliumból, amely elmondja, hogy Isten mit tett értünk, hogyan lett a miénk – csak belőle tudhatjuk meg a megváltás üzenetét. Jézus Krisztus megfizetett érettünk, nem aranyon vagy ezüstön, hanem az Ő drága vérén váltott meg bennünket. Ő általa igazulunk meg: olyanok leszünk Isten előtt, mintha semmi bűnt nem követtünk volna el. Az evangélium segít rajtunk, mert csak itt adta meg Isten a találkozást Önmagával. Aki az Ő nevét segítségül hívja, az üdvözülni (olvasandó: Róma 10,13).

Összegejtötte: Dévai-Józsa Gábor



MIÉRT FÉLTEK, KICSINYHITŰEK?

Levél a Fasori gyülekezethez

Isten kegyelméből július 29. és augusztus 1. között körülbelül ötven személy részvételével csendes napokat tarthattunk a gödi gyülekezettel, Tahiban, Isten táborában.

Gödön eddig csak gyermekek részére tartottak csendes heteket nyáron, idén valósult meg az első olyan tábor, ahol felnőttek, családok együtt lehettünk az Úr Igéje mellett.

Vasárnap este érkeztünk és elfoglaltuk a szállásainkat. Ahogy sétálgattam a faházak előtt, hangos gitár, dob és ének hangját hallottam. Akkor jutott eszembe, hogy ma van a Váci vigadalom záró estéje. Olyan hangos volt a zene, hogy az ének szövegét is tisztán lehetett érteni:

„Born to be wild...” („Vadnak születtem”, ami egész biblikus Mosolygó arc Hangulatjel, csak miért kell ezzel dicsekedni?) Eszembe jutott, hogy a lelkész az esti áhítatra azok-

ból az Igékből készült, ami a csendességről szól. (Zsoltárok 46,11, Márk 6,31) Na, ebből mi lesz? Dübörög a zene, közben beszéljünk arról, hogy milyen jó nekünk csendességben lennünk? „Uram, én ezt nem értem, de legyen úgy, ahogy akarod!”

Eljött az este. Vacsora és fürdetés után 15-20 gyermek és 8-10 felnőtt összegyűlt az étkezőben, hogy a „Mesélő Bibliából” hallgassuk Isten üzenetét. A lelkész a teremtés történetét kezdte olvasni, amikor kinéztünk az ablakon és azt láttuk, hogy örült vihar csapott ránk.

A fák 45 fokos szögben megdőltek, szakadt az eső, tombolt a szél. Orkán erejű vihar

támadt a táborra. Kiszaladtam, hogy bezárljam a konyha ablakait, ajtaját. Mire visszaértem, teljes volt a sötétség is, mert kikapcsolták a környéken az áramot. Az étkezöben a gyerekek egy része azért visított, mert tetszett neki a sötétség, a másik része félelmében kiáltozott. Pár elemlámpa előkerült, de ez alig adott valami pici fényt. Kezdt eluralkodni a félelem és a káosz a gyermekek és ezzel a szülök között is. „Uram, ezt készítetted nekünk? Hát nem látod, hogy elveszünk és elveszik a tábor már az első estén?”

Több évig szolgálhattam az ovisok között, mesélhettem nekik a Biblia igaz történeteit. Eszembe jutott, hogy „mintha valahol olvastam volna már ehhez hasonló szituációt”... És akkor az Úr adott Igét, és adta az Ő Lelkét, hogy elmondjam a gyermekeknek:

„Tudjátok, egyszer Jézus a tanítványaival egy kis halászbárkában valami hasonló viharba került. Azok az erős, fizikai munkát végző szikár-izmos férfiak, félték! Sok vihart átéltek már, de most halálfélelmük volt, azt mondogatták egymásnak, hogy elveszünk, ...stb.”

Jézus ebben a helyzetben elmagyarázta nekünk, hogy kicsiny a hitünk, és megértette velem is, hogy ha Vele utazunk egy hajóban,

akkor örök célok felé megyünk. A gyermekek ezek után elkezdték énekelni, a terem megtelt Istent dicsérő énekekkel. Vidám gyermekszemek, az énekeket mutogató kezek, békés szívek. Néha kinéztem az ablakon a viharra és ilyenkor előtört a félelem, de visszatekintve az Urra, aki jelen volt közöttünk öröm volt a szívemben.

Igaz, hogy a fák darabjai ott repültek előttünk, a kőház teteje recsegett és ropogott, de ebben a viharban sem hagyott magunkra a Megváltónk.

Másnap hallottuk, hogy a Váci vigadalomból sajnos riadalom lett. Sokan pánikba estek és szörnyű estét éltek át. Jézus nélkül ránk is ez várt volna! Ő nem csak Megváltó, hanem Megtartó Isten is, aki bemutatkozott nekünk ezen az első estén Isten táborában, azon a helyen, ahol már olyan sokan találkoztak Vele az Ige és a Lélek által. Elkészítette arra is az alkalmat a gyermekek éneklése után, hogy az elemplámpák félhomályában mi felnőttek őszintén elmondjuk egymásnak, miért jöttünk, mi hozott ide, mit várunk ettől a pár naptól, és végül elhangzott az Igehirdetés is az Úr által korábban adott Igéről.

Pauler Péter

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A lelkészi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat. Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest-Fasori Református Egyházközség
10702019-19818049-52000001
2. Julianna Iskola javára: Szabó Imre Alapítvány
11707024-20304014-00000000
3. Csipkebokor Óvoda javára: Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány
10702019-48081403-51100005
4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány
11707024-20403144-00000000

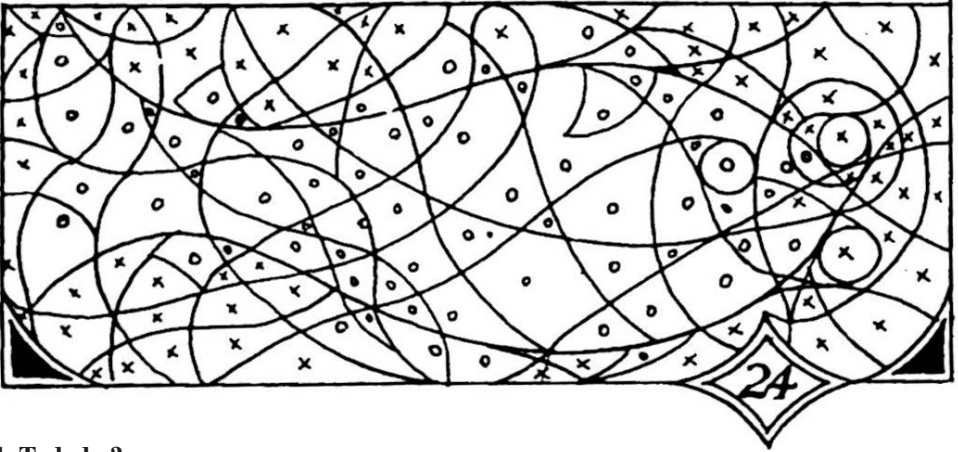
Kedves Gyerekek!

Gondolom, sokan úgy érzitek, hogy már megint milyen hamar vége lett a nyárnak, milyen kár, hogy már nem a vízben lubickolunk, nem mehetünk szabadon biciklizni, játszani vagy nyaralni az egész családdal. Azért, hogy egy kicsit visszaidézzük még azokat a nyári hónapokat, egy vízi állathoz kapcsolódó oldalt böngészhettek most.

Jó szórakozást kívánok a gyerekvathoz és örömteli tanévet az óvodában, iskolában:

Zsó néni

1. Színezd ki a köröcskével jelölt részeket, és megtudod, milyen állatot rejt az ábra!



1. Tudod-e?



Az elsőszázadokban nagy veszélybe került az, aki Jézus Krisztus követője volt, aki megvallotta Jézus Krisztusban való hitét. Ha két ember találkozott egymással és a kettő közül az egyik a lábával halat rajzolt a homokba, ami egyrészt hitvallás volt, és egyúttal a másik embert is próbára tette, hogy tudja-e, hogy mit jelent a hal jele. Ha a másik illető ismerte ezt a titkos jelet, akkor az azt jelentette, hogy testvérek Krisztusban, összetartoznak, tehát nem kell félniük

egymástól. Azért a hal volt a titkos jel, mert egy Jézus Krisztusról szóló hitvallás kezdőbetűit összeolvasva értelmes görög szót kapunk, ami ezt jelenti: **hal**.

egymástól. Azért a hal volt a titkos jel, mert egy Jézus Krisztusról szóló hitvallás kezdőbetűit összeolvasva értelmes görög szót kapunk, ami ezt jelenti: **hal**.

Iesus	=	JÉZUS
Christos	=	KRISZTUS
THeu	=	ISTEN
Yios	=	FIA
Soter	=	MEGVÁLTÓ

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
5 korcsoportban
1. csoport 3–5 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–II. osztály,
4. csoport III–IV. osztály
5. csoport V–VI. osztály
gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: bibliaóra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
du. 6 óra nagyifi bibliaóra
18–25 éves korig

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti bibliaóra

Péntek du. 5 óra: kisifi bibliaóra
konfirmációtól 18 éves korig

Minden hónap utolsó péntekjén
összevont közös bibliaóra

Minden hónap első vasárnapján
du. 5 órakeresztelési

Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák
hét közben korcsoportok szerint

Énekkari próba

Hétfő este 6 óra, vasárnap reggel 9 óra

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi bibliaóra** minden hó 2. keddjén du. 6 órakeresztelési
- **Caladosok Páros köre** minden hó 3. péntekjén du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Fiatalok Páros köre** minden hó 2. szombatján du. 5 órakeresztelési
- **Baba-mama kör** minden hó 1. és 3. csütörtökjén de. 1/2 10–1/2 12 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Női imakör:** minden hó 2. péntekjén du. 1/2 7–8 óráig.
- **Női kör** minden hó 2. szombatján du. 4–6 óráig
- **Párápoló tanfolyam** minden hó 1. hétfőjén du. 6 órakeresztelési
- **Skót Misszió** bibliaórája (VI. ker., Vörösmarty u. 51.) szerdán du. 3 órakeresztelési

FIATALOK KONFIRMÁCIÓI ELŐKÉSZÍTŐJE

A konfirmációra két éven keresztül
készülünk fel.

- I. évfolyam: (VII. osztályosok) péntek du. 3 óra
II. évfolyam: (8. osztályosok) péntek du. 1/2 5 óra

A REFORMÁCIÓI NAPJA

Október 31.-én, szerdán du. 16 órakeresztelési
megemlékezés
a Reformációi emlékparkban,
du. 17 órakeresztelési istentisztelet
a Fasori református templomban

ŐSZI EVANGÉLIZÁCIÓ

Október 15–19-ig, hétfőtől péntekig
Igehirdető: Sipos Aba Álmos lelkipásztor

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK

Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órakeresztelési
és **17 órakeresztelési** tartunk úrvacsorai istentiszteleteket. Mindkét időpontban ugyanaz az
igehirdetés hangzik el a templomban.

KERESZTELÉS

Minden hó 1. és 3. vasárnapján tartunk
keresztelési istentiszteletet.

A szülőknek, keresztszülőknek
fogadalomtételükre való felkészüléséhez
két előkészítő alkalmat tartunk:
a keresztelés hetében kedden és csütörtökön
17.30 órai kezdettel.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

e-mail: hivatal@fasor.hu • Tel.: 342-7311

Felelős szerkesztő: Devich Márton

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Diószegi Rita, Szabó Zolt

Tördelés: Börcsök László, Zelei Diana

Korrektúra: Vitézné Horváth Erika